

บทนำ

“ข้าจะขอยกเลิกการเป็นคู่หมั้นกับท่าน ท่านว่าดีหรือไม่”

ถ้อยคำที่เปล่งออกมาจากริมฝีปากอวบอ้วนทำให้แม่ทัพหนุ่มชะงัก รอยยิ้มหายไปทันที ใบหน้าหล่อเหลาเครียดซึ้งและเย็นชาขึ้นจนดูน่ากลัว ดวงตาคมทรงเสน่ห์จ้องมองใบหน้าที่จิ้มลิ้มเซม็งและดูตันยิ่ง

น้ำเสียงหนักแน่นและสีหน้าจริงจังจากเจ้าของใบหน้าที่จิ้มลิ้มอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน อีกทั้งแววตารักใคร่เทิดทูนที่มีให้ บัดนี้กลับไม่มีให้เห็น แม้สักเสี้ยว ส่วนสิ่งที่สัมผัสได้จากดวงตากลมโตกลับมีเพียงความมุ่งมั่น เด็ดเดี่ยว และว่างเปล่าไร้ระลอกคลื่นแห่งความเสนาหา เห็นแล้วชวนให้หงุดหงิด อารมณ์เสียยิ่งนัก

‘มารดาเจ้าเกิด!’ แม่ทัพหนุ่มสบถในใจ แรงโทสะทำให้เขาเฟลอปปล่อย จิตสังหารออกมา ทำเอาหญิงสาวรู้สึกหนาวเยือกไปถึงกระดูก ความกล้าที่พกมาเต็มเปี่ยมลดทอนจนแทบไม่เหลือ

หนึ่ง

ย้อนเวลา

ปี 2015 ณ โรงแรมสี่ดาวในเขตมณฑลซานซี ประเทศจีน

“หลินเออร์ ตื่นสิลูก อย่าทิ้งแม่ไป ฮือๆๆ”

“หลินเออร์...ลูกพ่อ” เสียงของชายวัยกลางคนซึ่งมีรูปร่างสูงโปร่งทั้งยัง
ไว้เคราพะจะ น่าจะเป็นคนมีฐานะ

ชอลตางนั่งกับภาพที่ได้เห็น ที่นี้ที่ไหน แล้วคนพวกนี้เป็นใคร

ดวงตาเล็กที่มองสำรวจไปทั่วห้อง กลิ่นอายโบราณๆ การแต่งกายของ
คนกลุ่มนี้ดูคุ้นๆ อา...ใช่ เหมือนภาพยนตร์จีนกำลังภายใน เมื่อเบนสายตา
กลับมายังจุดเดิมก็พบเด็กสาวอายุราวสิบหกสิบเจ็ด นอนนั่งอยู่บนเตียงไม้
คล้ายหลับ เครื่องหน้าจิ้มลิ้มน่ารัก แต่กลับซิดเซียวเหมือนคนป่วย ข้างเตียง
มีหญิงสาววัยสามสิบปีเศษ ทว่าใบหน้าอวบอิมที่งดงามของหญิงคนนั้นกลับ
นอนไปด้วยน้ำตา สองมือเกาะกุมมือเล็กขาวซีดข้างหนึ่งไว้แน่น

ชายคนนั้นยืนอยู่ข้างๆ มือข้างหนึ่งบีบไหล่หญิงสาวที่สิ้นสะท้านด้วย
แรงสะอื้น แม้จะไม่มีน้ำตาแต่เธอคิดว่าเขาก็คงเสียใจไม่แพ้กัน ดูได้จากใบหน้า
หมองคล้ำซึ่งเต็มไปด้วยความเศร้า ข้างเตียงยังมีเด็กสาวหน้าตาน่ารัก แต่ยัง
เทียบกับเด็กสาวที่นอนอยู่ไม่ได้ ทั้งสองคนน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกัน ยังมี

หญิงชาวร่างอวบอีกคนนั่งร้องไห้พร้อมกับมองร่างที่นอนอยู่บนเตียง
ไม่ว่างตา ขณะเดียวกันก็พร่ำเรียกคุณหนูๆ บรรยายากศชวนให้หดหู่ใจยิ่งนัก

เวลา 06.00 น.

ตืดๆ

เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์มือถือที่ปลุกกระตุกดังถ่ายให้ตื่นจากฝัน
ซอลดาสิมตามองเพดานพลาจครุ่นคิดเกี่ยวกับความฝันนั้นเข้าไปเข้ามาด้วยความ
ความไม่เข้าใจ ก่อนจะตัดสินใจลุกไปอาบน้ำ

วันนี้เธอมีโปรแกรมจะไปเที่ยวชมพระราชวังต้องห้าม และปิดท้ายด้วย
สวนสัตว์ที่เธอชื่นชอบ ไม่สิ...เรียกว่าคลังโคลีน่าจะถูกต้อง ว่างเมื่อไรเธอเป็นต้อง
ไปทุกครั้ง จะว่าเป็น 'ทาสรักสัตว์โลก' ก็คงได้

แต่สัตว์ที่ซอลดาชอบมากที่สุดกลับเป็นสัตว์ในตำนานที่ไม่มีตัวตนอยู่
บนโลก นั่นก็คือ 'มังกร' เธอถึงกับสักรูปมังกรเสียจนเต็มแผ่นหลัง แนนอน
ว่าแม่ของเธอไม่รู้และไม่มีความที่เธอจะบอกแม่ด้วย ไม่อย่างนั้นงานนี้มีหัวโตน
ปนเป็นสิบปีแน่ๆ เพราะแม่เธอเกลียดคนที่มียรอยสักเป็นที่สุด

ขณะที่อาบน้ำอยู่นั้น หญิงสาวเผลอเหยียบสบู่ที่บังเอิญตกลงบนพื้นจน
หงายหลัง ศีรษะฟาดผนังห้องน้ำอย่างจังเสียงดังโป๊ก ก่อนที่เธอจะหมดสติ
แน่นิ่งไป กว่าจะมีคนมาพบก็เป็นเวลาบ่ายโมงวันถัดมา

เมื่อเลยเวลาเช็กเอาท์ ผู้จัดการพร้อมด้วยแม่บ้านจึงถือวิสาสะใช้
คีย์การ์ดสำรองเปิดประตูห้องเข้ามา ก่อนจะผงะเมื่อพบร่างไร้วิญญาณของ
ซอลดาอยู่ในสภาพกึ่งนั่งกึ่งนอน ศีรษะฟิงผนังห้องน้ำ เนื้อตัวขาวซีดเพราะ
เสียเลือดมากจากแผลด้านหลังศีรษะ ซ้ายยังโดนน้ำเป็นเวลานานหลายชั่วโมง
ช่างน่าอนาถนัก ยังดีที่น้ำจากฝักบัวช่วยชำระคราบเลือดจนแทบไม่เหลือภาพ
ความสยดสยองแก่สายตาผู้พบเห็น นอกจากภาพอุจาดตาในสภาพเปลือย
ล่อนจ้อนเท่านั้น!

“ท่านยมใจร้าย ฉันเพิ่งจะยี่สิบเจ็ดเองนะ แพนก็ยังไม่เปิดปากกั๊ง

หมั่น หูลามน้ำแดง หมั่นโถว ซาลาเปา ขนมจีบ ก็ยังไม่ได้กิน ที่สำคัญนะ
ทำไมต้องตายอย่างนั้นด้วย!”

ยมบาลร่างสูงใหญ่หน้าตาตุตันที่มารับวิญญาณชอลดาส่ายหน้าระอา
ไม่ได้สนใจคำตัดพ้อต่อว่าของเธอเลยแม้แต่หน่อย เปิดบัญชีไล่หารายชื่อเท่าไร
ก็หาไม่เจอ

“โธ่! เจ้ายังไม่ถึงที่ตายนี่นา” ยมบาลโพล่งออกมาอย่างลืมตัว ครั้น
เห็นชอลดาดิ่งต่าใส่จึงเอ่ย “เอาน่า มันก็ต้องมีพลาดกันบ้าง เจ้าไม่ต้องห่วง
แม่เจ้าจะใช้ร่างเดิมไม่ได้แล้ว แต่ข้าจะหาร่างใหม่ที่ดีกว่าและใจโลกกว่าให้เจ้า
แล้วกัน โดยที่เจ้าไม่ต้องเสียเวลาไปเกิดใหม่”

ยมบาลรวบรัดตัดตอน ไม่เปิดโอกาสให้เจ้าทุกข์คัดค้าน วิญญาณ
ชอลดาถึงกับทรุดลงไปกองกับพื้น สมองว่างเปล่าคิดอะไรไม่ออก จนกระทั่ง...

“เออละ ข้าหาร่างใหม่ให้เจ้าได้แล้ว มานี่สิ”

ชอลดากัดฟันเดินมายืนข้างๆ ยมบาลผู้สะเพร่า เขม่นมองกระจก
แปดเหลี่ยมบานใหญ่ตรงหน้าซึ่งยมบาลบอกว่าเป็นกระจกส่องภพไว้ใช้ตรวจ
ดูพฤติกรรมของมนุษย์ และยังใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างเทพเซียนอื่นๆ

“นั่น...นั่นเด็กสาวที่เราฝันเห็น...” เธออุทาน ดวงตาเบิกโตด้วยความ
ตกใจและประหลาดใจในคราวเดียวกัน

“เจ้าพร้อมหรือยัง” ยมบาลถาม

“พร้อมอะไร” ชอลดาย้อนถามเพราะไม่เข้าใจในคำพูดที่ยมบาลต้องการ
จะสื่อ ยังไม่ทันรู้คำตอบเธอก็ถูกผลักเข้าไปในกระจกเสียแล้ว

“อ๊ะ วะ...ว้าย! พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกด้วยยย” ชอลดาตกใจร้องเสียง
หลง พร้อมกับร่างที่ถูกดูดอย่างแรง

“อย่าได้ห่วง เจ้าจะรู้และทำได้เหมือนเจ้าของร่างเดิมทุกประการ เพียง
แต่จิตใจเป็นของเจ้า และข้าให้พรเจ้าอีกหนึ่งข้อ นั่นคือเมื่ออยู่ที่นั่นครบ
สี่สิบห้าวัน เจ้าจะสามารถเข้าใจภาษาสัตว์และพูดคุยกับพวกมันได้ ถือเป็นพร
ไถ่โทษจากข้า” ลี้นเสียงทรงอำนาจของยมบาลชอลดาก็หมดสติไป

ยามชื่อ¹ เรือนหยกฟ้าคุณาส์สกุลชิง ฤดูใบไม้ผลิ²

“หลินเออร์ หลินเออร์” เสียงเรียกที่อ่อนโยนแผ่ด้วยความเศร้าสร้อย ปลุกชอลดาที่อยู่ในร่างของสาวน้อยวัยสิบหกให้ค่อยๆ ลืมตาตื่น เธอหันไปทางเสียงเรียกด้วยความประหลาดใจระคนสงสัย ก่อนจะตะลึงตาค้างเมื่อเห็นใบหน้าที่ของพวกเขาชัดเจน เพราะเป็นใบหน้าของคนที่เราเห็นในฝันและในกระจกส่องภาพของยมบาลนั่นเอง

“ท่านพี่ หลินเออร์ฟื้นแล้ว ฮือๆ” ชิงฮูหยินหันไปกล่าวกับชิงหยวน ผู้เป็นสามี ใบหน้างดงามเต็มไปด้วยคราบน้ำตา

“อาสู รีบไปตามหม่อมมาเร็ว อย่าได้ชักช้า” ชิงหยวนสั่งพ่อบ้านใหญ่ด้วยน้ำเสียงที่เจือความร้อนรน เมื่อเห็นว่าบุตรีทำหน้าที่บิดเบี้ยวราวกับเจ็บปวดหนักหนา

“ขอรับนายท่าน บ่าวจะรีบไปเดี๋ยวนี้” อาสูหรือผู้เฒ่าซึ่งเป็นพ่อบ้านใหญ่ พาร่างผอมบางคล้ายสตรีที่แข็งแรงรีบุดออกไปทันที

ชิงหยวนหันกลับมามองบุตรีที่เอนหลังพิงหัวเตียง โดยมีฮูหยินของตนอยู่ใกล้ๆ พลังถอนใจอย่างโล่งอก

“คุณหนูป่วยคราวนี้นานกว่าทุกครั้งเลยนะเจ้าคะ” แม่่มฝูเอ่ยเสียงลั่นเครือเล็กน้อย

ชิงฮูหยินผินหน้ามามองแม่่มร่างอวบอ้วนของบุตรี ยิ้มพรางพยักหน้าขึ้นลงอย่างเห็นด้วย แม่น้ำตาของนางจะหยดไหลแล้ว แต่ยังคงมีคราบน้ำตาอยู่บนแก้มขาวผ่อง

“จัน...เอ่อ...ลูกต้องขอภัยท่านพ่อท่านแม่ที่ทำให้เป็นห่วง” ชอลดาในร่างชิงหลินพูดตะกุกตะกักขัดเขินด้วยไม่คุ้นชิน แม่น้ำเสียงจะแหบแห้งแต่กลับมีความตื่นเต้นซุกซนซ่อนอยู่ในดวงตากกลมโตสีน้ำตาลเปลือกไม้

¹ ยามชื่อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. - 10.59 น.

² ฤดูใบไม้ผลิ เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม - พฤษภาคม

‘อา...ไม่เลว ได้เป็นคุณหนูด้วย แถมพ่อก็หล่อ แม่หรือก็ยังสวยยังสาว อยู่เลย มีลูกตอนอายุเท่าไรกัน ไม่แปลกที่เด็กคนนี้จะน่ารักขนาดนี้’

‘ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว รู้หรือไม่ แม่เจ้าแทบไม่ได้หลับได้นอนเพราะเป็นห่วง เจ้า จนพ่อเกรงว่าจะล้มป่วยไปอีกคน’ ซึ่งหยวนลู่บิตรีษนุตรีอย่างรักใคร่ เดิมที่เขาคิดว่านางคงไม่รอดแล้ว เพราะนางหาใช่เพียงเจ็บป่วยทางกาย อย่างเดียวไม่ แต่ยังเจ็บป่วยทางใจอีกด้วย ซึ่งสาเหตุก็มาจากคู่หมายบังคับให้นางขอลอนหมั้น หาใช่เรื่องอื่นใดไม่

‘ท่านแม่...’ ร่างบางโผล่เข้าก่อร่างอวบอิมตรงหน้าพลางนำตาลอเพราะ ล้มผัสได้ถึงความรักความห่วงใย ทำให้เธอคิดถึงแม่ของตนขึ้นมา

‘แม่จำ ดาคิดถึงแม่จังเลยคะ ป่านนี้แม่จะเป็นอย่างไรบ้าง’ เมื่อคิดมาถึง ตรงนี้น้ำตาก็พลันไหลออกมาจนไหลของอีกฝ่ายเปียกชุ่ม

เมื่อบ่าวรับใช้ในจวนรู้ข่าวต่างก็รีบเร่งมาด้วยความรู้สึกยินดีระคน ผิดหวัง ยินดีกับนายท่านและสหายผู้เปี่ยมด้วยเมตตาและคุณธรรม ที่ไม่ต้อง ไต่ถามเสียใจหากคุณหนูมีอันเป็นไป ขณะเดียวกันก็ผิดหวังที่ต้องทนกับความร้ายกาจของคุณหนูผู้นี้ต่อไปโดยไม่รู้ชะตากรรม

ชอลดาในร่างซึ่งหลินไล่สายตามองบรรดาบ่าวไพร่ราวๆ ยี่สิบคนที่ยืน ก้มหน้ามองพื้นอยู่นอกห้อง แต่บางครั้งก็เหลือบมองเธอเป็นระยะๆ ครั้น พอสบตาเธอก็รีบหลบ เห็นแล้วก็พลันเจ็บปวดใจอย่างไรไม่รู้ น้ำเสียงที่เปล่ง ออกมาจึงอ่อนโยนโดยไม่รู้ตัว “ขอบใจทุกคนที่ห่วงใยข้า ข้าสบายดีแล้ว กลับ ไปทำงานต่อเถิด”

ขอบใจเช่นนั้นหรือ นางมารน้อยผู้นี้กล่าวขอบใจบ่าวไพร่? บ่าวไพร่ ทุกคนงยหน้าขึ้นมองนางอย่างพร้อมเพรียง สีหน้าและแววตาเต็มไปด้วยความ ประหลาดใจและไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน สีหน้าของพวกเขาที่เปลือย แสดงออกทำให้ชอลดาสะท้านในอก เธอพอเดาออกว่าคนพวกนี้คิดอะไร แต่ ก็เลือกที่จะเฉยเสีย

‘ไปๆ แยกย้ายกันไปทำงานได้แล้ว’ เมื่อเห็นทุกคนยังยืนนิ่ง แม่หมมู่

จึงโบกมือไล่อีกครั้ง ด้วยเกรงว่าคุณหนูจะไม่พอใจแล้วทำโทษพวกเขาอีก

“ขอรับ / เจ้าค่ะ”

เพียงครูเดียวด้านนอกเรือนหยกฟ้าก็กลับม่าวางแปล่อีกครั้ง หึงสาว
จึงหันมากล่าวกับแม่นมผู้ “ข้าหิวยิ่งนัก ช่วยหาอะไรมาให้ข้าหน่อยเถิด”

“ได้เจ้าค่ะ บ่าวจะรีบไปทำให้เดี๋ยวนี้ เสียขี้ เสียขี้ เจ้าสองคนตาม
ข้ามา” แม่นมผู้หรือผู้เปลี่ยน ภรรยาของผู้เขียน รับคำสั่งคุณหนูด้วยความ
ยินดี แล้วหันมาเรียกสาวใช้ร่างบอบบางที่นั่งถัดออกมาให้ไปกับนางด้วย ปล่อยให้
ให้เจ้านายทั้งสามมีเวลาสนทนากันเป็นการส่วนตัว

สอง คุณหนูที่เปลี่ยนไป

สามวันต่อมา

ในเรือนหยกฟ้ายามดึกสงัด ผู้เป็นเจ้าของเรือนกลับไม่อาจข่มตาหลับได้ เพราะเฝ้าครุ่นคิดถึงเรื่องราวสามวันก่อน เมื่อแม่นมผู้และสาวใช้ออกไปไม่นาน พ่อบ้านผู้ก็กลับมาพร้อมหม่อวสุโสท่านหนึ่ง หลังจากตรวจดูชีพจร หม่อวสุโส พลันมีสีหน้าประหลาดใจระคนเหลือเชื่อ

“มีอะไรหรือท่านหมอ”

“เอ่อ...เรียนนายท่านชิง ชีพจรคุณหนูเด่นปกติดี ไม่มีสิ่งบ่งบอกว่าเจ็บป่วยแต่ประการใดขอรับ” ท่านหมอกล่าวด้วยสีหน้าประหลาดใจเด่นชัด ด้วยตรวจรักษาคุณหนูชิงผู้นี้มานานหลายปี จึงรู้ว่าคุณหนูชิงมีโรคประจำตัวเกี่ยวกับหัวใจที่ไม่อาจรักษาให้หายขาดได้

“เป็นความจริงหรือ อะไรรัน คราวก่อนๆ ท่านยังบอกว่าโรคของนางหมดทางเยียวยาแล้วมิใช่หรือ” ชิงหยวนถามเสียงห้วน ใบหน้าบึ้งตึง

“เอ่อ...เป็นเช่นนั้นจริงขอรับ แต่คราวนี้ร่างกายของคุณหนูกลับปกติดีทุกอย่าง จนข้าเองก็ยังประหลาดใจ” ท่านหมอเริ่มใจคอไม่ดีเมื่อเห็นสีหน้าไม่พอใจของอีกฝ่าย

“เช่นนั้น...ความหมายของท่านคือหลินเอ๋อร์ของข้าหายดีแล้วใช่หรือไม่”
ชิงฮุ่ยยินถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเล็กน้อย

“เป็นเช่นนั้นขอรับ นายหญิงชิง”

คำตอบหนักแน่นของหมออาวโสเรียกน้ำตาแห่งความดีใจระคนโง่ใจ
ของชิงฮุ่ยยินออกมา นางโผล่เข้ากอดบุตรที่หนึ่งมอฮั่มไม่พูดจาเอาไว้แนบอก
พร้อมกับพร่ำขอบคุณสวรรค์ไม่หยุด

‘งานนี้ต้องขอบคุณท่านยมชะแล้ว’ ซอลดาคิดในใจ เพราะอย่างน้อย
เธอจะได้ไม่ต้องมาทรมานกับโรคที่ไม่มีทางรักษาอย่างเจ้าโรคหัวใจนี้ ซึ่ง
อาจจะทำให้เธอสนุกได้ไม่เต็มที่

“เฮ้อ ต้องอยู่ต่อไปในร่างนี้สินะ” ร่างบางถอนใจพลางเอนหลังพิง
หัวเตียง สายตาเหม่อมองต้นเหมยนอกหน้าต่างที่ปกคลุมด้วยดอกสีขาว
อมชมพูจนดูคล้ายหมวกใบใหญ่ บ่งบอกว่าเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ เมื่อตั้งจิต
แน่วแน่ ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ก็หลั่งไหลเข้ามาในหัวไม่หยุดหย่อน รวากับดู
ภาพยนตร์หกมิติอยู่ก็ไม่ปาน

ชิงหลิน วัยสิบหกปี เกิดในตระกูลคหบดี เป็นบุตรเพียงคนเดียวของ
ชิงหยวนและหยางเหมยหลิน ตระกูลของชิงหยวนเป็นพ่อค้าผู้มั่งคั่งจาก
การค้าขายสัตว์ที่ใหญ่ที่สุด มีสัญญาซื้อขายผูกขาดในการจัดหาผ้าพันธุ์ดีให้
แก่กองทัพแคว้นนี้ รวมถึงเสาะหาสัตว์เลี้ยงแปลกๆ หายากให้แก่บรรดาเชื้อ
พระวงศ์ชนชั้นสูงและขุนนาง ไม่เว้นแม้กระทั่งเศรษฐีผู้มีอันจะกิน จนชื่อเสียง
เลื่องลือไปไกลด้วยถือคติที่ว่า ‘ไม่มีคำว่าผิดหวังถ้าให้เจ้าจัดการ’

ส่วนหยางเหมยหลินผู้เป็นมารดาและเป็นฮุ่ยยินเพียงคนเดียวของ
ชิงหยวน เพราะสามีของนางไม่ปรารถนาสตรีอื่นแม้จะไร้บุตรชายสืบสกุลก็ตาม
เป็นบุตรคนโตของหยางเงินหราง เจ้ากรมพิธีการ ขุนนางตงจินแห่งแคว้นนี้
ตระกูลหยางเป็นตระกูลขุนนางใหญ่ ทำคุณประโยชน์นานับการจนได้รับจวน
พระราชทานจากฮ่องเต้พระองค์ก่อน

ขณะที่บุตรสาวอย่างชิงหลินนั้นหัวใจอ่อนแอมาแต่กำเนิด ทำให้ถูก

เลี้ยงดูแบบตามใจ ไม่มีใครกล้าขัดด้วยเกรงว่าอาการของนางจะกำเริบ ทำให้นางกลายเป็นคุณหนูผู้เอาแต่ใจ เย่อหยิ่ง อวดดี แถมยังอารมณ์ร้าย มักจะข่มเหงบ่าวไพร่เป็นประจำ บ่าวไพร่ส่วนใหญ่จึงไม่ขึ้นชื่อนาง บางคนเกลียดชังถึงขั้นสาปแช่งให้นางตายๆ ไปเสียด้วยซ้ำ

ฤดูใบไม้ผลิที่เจ็ด ซิงหลินตกม้าจนได้รับบาดเจ็บ ทำให้นางเกลียดชังสัตว์เดรัจฉานทุกชนิด ตรงข้ามกับชอลดาที่รักสัตว์มาก แม้แต่กิ้งกือหรือไส้เดือนก็เคยจับมาเลี้ยง

ซิงหลินมีพรสวรรค์ด้านดนตรีโดยเฉพาะพิณ ภูเจิ้ง และซลุ่ย แต่ชอลดาหยิบจับเครื่องดนตรีอะไรเป็นต้องพัง สมัยเรียนปริญญาตรีเคยโดนตะเพิดออกมาจากห้องดนตรี เพราะเผลอไปชนกลองชุดจนล้มระเนระนาด ยังไม่พอเธอยังเหยียบกลองเสียจนทะลุ!

หากจะกล่าวถึงเสียงเพลง ซิงหลินร้องได้ไพเราะสะกดใจคนฟังยิ่งนัก ผิดกับชอลดาที่อาจารย์ภาควิชาดนตรีบอกว่าเพี้ยนระดับสิบเต็ม!

ใบหน้าของซิงหลินจิ้มลิ้มพริ้มเพรา น่ารัก บอบบาง น่าทะนุถนอม แต่ซ่อนรูป โดยเฉพาะหน้าอกที่ใหญ่เกินตัว ทำให้นางดูเย้ายวนน่าหลงใหล ตรงข้ามกับชอลดาอย่างสิ้นเชิง หน้าตาบ้านๆ หาจุดเด่นไม่เจอ แล้วยังอ้วนกลมเป็นกระปุกตังฉาย!

ซิงหลินพิถีพิถันเรื่องการแต่งกายทุกขั้นตอน นางโปรดปรานสีชมพู ตรงข้ามกับชอลดาที่เกลียดสีชมพูเข้าไส้ แต่เธอชอบสีฟ้า สีน้ำเงิน สีขาวและสีดำ เพราะเรียบง่ายทั้งยังไม่เด่นจนสะดุดตา

ซิงหลินเชี่ยวชาญกลอนและบทกวี แต่ชอลดาไร้พรสวรรค์ด้านนี้อย่างสิ้นเชิง

สรุปว่าซิงหลินมีพรสวรรค์เพียบพร้อมทุกด้าน ยกเว้นเรื่องเดียวคือพรสวรรค์ด้านวาดรูปที่มีเพียงน้อยนิด อาจเป็นเพราะร่างกายอ่อนแอเลยไม่ค่อยได้ออกไปไหน ทำให้วิสัยทัศน์คับแคบเหมือนกบอยู่ในกะลาครอบ ผิดกับชอลดาที่รักการวาดรูปเป็นชีวิตจิตใจ โดยเฉพาะภาพทิวทัศน์ ภาพสัตว์

ต่างๆ และภาพเหมือนจริงจนแทบจะแยกไม่ออก เธอเป็นนักวาดการ์ตูนอิสระที่ส่งผลงานให้แก่สำนักพิมพ์ชื่อดัง และยังเป็นศิลปินอิสระที่ชื่นชอบการท่องเที่ยว โดยผลงานของเธอเป็นที่ต้องการของนักสะสม

นอกจากนี้ชิงหลินยังมีคู่หมั้นแล้วคือ มู่หลิงเหวิน แม่ทัพไร้พ่ายวัยยี่สิบห้าปี ฉายาเทพสงคราม บุรุษรูปงามอันดับหนึ่งในแคว้นที่สตรีใฝ่ฝันถึงมากที่สุด แม้จะสุขุมเยือกเย็น แต่ก็เจ้าเล่ห์มากด้วยแผนการ ทั้งยังเด็ดขาดและไร้ความปรานียามอยู่ในสนามรบ

บุรุษผู้ไม่เคยเห็นชิงหลินอยู่ในสายตา ‘เจ้าคือน้องสาว’ เป็นคำตอบที่เขาให้มาตลอดหลายปี เพราะไม่เห็นด้วยกับการจับคู่ครั้งนี้จึงพยายามผลักดันให้บุรุษอื่น แต่นางก็ยังตั้งต้นด้วยการยืนยันหนักแน่นว่าอย่างไรก็ต้องแต่งงานเข้าสู่สกุลมู่ให้จงได้ ความแน่วแน่ ความมุ่งมั่น และปึกใจรักชายเพียงคนเดียวของชิงหลิน ทำให้ชอลดาชื่นชมยิ่งนัก แต่เมื่อเขาไม่รักจะไปฝืนใจเขาทำไม แต่งไปแล้วคงไม่แคล้วน้ำตาเซ็ดหัวเขา ได้ครอบครองแค่ตัวก็ไม่ต่างอะไรกับได้ครอบครองร่างที่ไร้วิญญาณ แล้วมันจะไปมีความหมายอะไร

“ชิงหลิน ฉันคิดว่าถึงเวลาที่ต้องปล่อยให้เขาเป็นอิสระแล้วละ และต่อไปนี่ฉันคือชิงหลิน ไม่ใช่ชอลดาอีกต่อไป” ชอลดาพิมพ์เบาๆ พร้อมกับละสายตากลับมา แสงสลัวจากพระจันทร์เสี้ยวทำให้พอมองเห็นร่างสองสาวใช้ร่างๆ คนหนึ่งพุบหลับอยู่ที่ขอบเตียงไม้ของชิงหลิน ส่วนอีกคนก็พุบหลับบนโต๊ะไม้แปดเหลี่ยมกลางห้อง เมื่อเห็นแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ ก่อนที่เธอจะล้มตัวลงนอนและหลับไปอย่างรวดเร็ว

เช้าวันต่อมา ก่อนยามเงิน³ ราวหนึ่งเค่อ⁴

“ต่อไปนี่เจ้าสองคนไม่ต้องมานอนเฝ้าข้าแล้ว”

³ ยามเงิน คือช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. - 08.59 น.

⁴ เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

สองสาวใช้ที่กำลังสาธยายและจัดชุดให้คุณหนูของตนชะงัก พลางทำหน้าที่เหมือนจระเข้ให้เพราะคาดเดาไปต่างๆ นานา ความสับสนและสงสัยเกิดขึ้นในใจของสาวใช้ทั้งสอง ด้วยที่ผ่านมาพวกนางต้องนอนเฝ้าคุณหนู ด้วยกลัวว่า จะเกิดเหตุไม่คาดฝันหรืออาการของคุณหนูจะกำเริบ

เสียอี๊ สาวใช้ผู้พี่วัยสิบเจ็ดปีเริ่มสาธยายให้คุณหนูของนางต่อ พลางครุ่นคิดเรื่องราวสองสามราตรีที่ผ่านมา คุณหนูอาบนํ้าเอง ไม่ให้นางคอยอยู่ปรนนิบัติ ซ้ำยังให้นางรั้งอยู่หลังฉากกันไม่ให้เข้าไปยุ่งวุ่นวาย

น้ำมันใส่ผม เครื่องประชันผิวกว หรือน้ำหอมกลั่นดอกช่อชู้ชุน⁵ ก็เปลี่ยนเป็นกลั่นดอกโมลี⁶ ซึ่งนางเองก็ชื่นชอบเพราะกลิ่นหอมละมุนของดอกไม้สีขาวให้ผ่อนคลาย สีส้มพุดที่สดแสดจะโปรดปราน คุณหนูก็สั่งให้พับเก็บใส่หีบเสียสิ้น หันมาสวมชุดเรียบๆ ไร้ลวดลายจำพวกสีชาว สีฟ้า สีน้ำเงิน สีเทา หรือแม้แต่สีดำ กระนั้นความงามกลับไม่ได้ด้อยลง แต่คล้ายจะช่วยเสริมส่งให้คุณหนูของนางดูงดงามยิ่งขึ้นหลายส่วน หรือเป็นเพราะใบหน้างดงามไร้ความกราดเกรี้ยว ถ้อยคำแสนหวานฟังแล้วรื่นหู รอยยิ้มแสนอ่อนโยน อบอุ่นและจริงใจ ทำให้คุณหนูของนางงดงามเช่นนั้น แม้ว่าการกระทำทางออกจะ...เอ่อ...แปลกตาไปบ้างก็ตามที

“ข้าหายดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องมานอนเฝ้าเหมือนที่ผ่านมาหรอก” เสียงของคุณหนูปลุกให้เสี่ยวอี้ตื่นจากภวังค์

“ตะ...แต่ว่าคุณหนู...” เสี่ยวส่วยผู้น้องวัยสิบห้าปีทำท่าจะคัดค้าน

ซึ่งหลินคนใหม่หลุบตามองเด็กสาวที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า นางเห็นใบหน้าน่ารักนั้นฉายแววกังวล สับสน และหวาดหวั่น ก่อนจะถอนหายใจออกมา เพียงแค่นั้นเสี่ยวส่วยก็สะดุ้งตกใจ ทำเอานางเหนื่อยใจอย่างบอกไม่ถูก

“คุณหนู จะให้บ่าวยกสำรับอาหารมาที่นี่หรือว่า...” เสียงของแม่นมผู้

⁵ ดอกช่อชู้ชุน คือดอกลิลาวดี

⁶ ดอกโมลี คือดอกมะลิ

ทำให้ชิงหลินเงยหน้าขึ้นมองพร้อมด้วยรอยยิ้ม แล้วกล่าวอย่างอารมณ์ดี “ไม่ต้องจะ ต่อไปนี้ข้าจะไปกินอาหารเข้ากับท่านพ่อท่านแม่ที่เรือนใหญ่”

คำตอบและน้ำเสียงอ่อนหวานของคุณหนูทำเอาแม่มนฝูตะลึง ด้วยเตรียมใจมาก่อนแล้ว เมื่อนางเดินเข้ามาเห็นเลี้ยวส่ายนัยน์ก้มหน้าก็อดไม่ได้ที่จะเข้ามายุ่งเกี่ยว แม้สุดท้ายอาจต้องถูกโบายก็ตาม ทว่าทุกสิ่งกลับไม่เป็นดังคาด

“หือ? ท่านจ้องหน้าข้าทำไมกันแม่นม”

แม่มนฝูสะดุ้งโหยง รีบคุกเข่าเตรียมโชนศีรษะกับพื้น ขณะเดียวกันก็เอ่ย “ชะ...ขอภัยที่ป่าวเสียมารยาทเจ้าคะ”

“หยุด! ห้ามท่านทำอย่างนั้นเด็ดขาด”

เสียงห้ามห้วนจัดเป็นเหตุให้แม่มนฝูชะงักค้าง เผลอเงยหน้าขึ้นมอง แวดตาสั่นไหวด้วยความหวาดหวั่น เลี้ยวอ้อมรับมานั่งข้างๆ น้องสาวทันทีพลางชำเลืองมองคุณหนูของตน เห็นใบหน้าจิ้มลิ้มที่มักยิ้มแย้มในช่วงสองสามวันที่ผ่านมา ยามนี้กลับบึ้งตึงขึ้นหลายส่วน ก็รีบก้มหน้าต่ำลงไปอีกจนคางแทบติดกับอก ทั้งสองมือยังเย็นเฉียบ

“แม่นม ท่านลุกขึ้นเถิด”

เลี้ยวอีกกับเลี้ยวส่ายมองตาค้างเพราะอิงกับภาพเบื้องหน้า คุณหนูผู้งดงาม แสนเย่อหยิ่งและร้ายกาจผู้นั้นประคองแม่มนฝูอย่างทะนุถนอม ฝ่ายแม่มนฝูเองก็ตกใจไม่แพ้กัน ด้วยคุณหนูไม่เคยอ่อนโยนกับตนเช่นนี้มาก่อน

“เจ้าสองคนด้วย ลูกขึ้น” นางหันมาบอกสองพี่น้องด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแล้วยิ้มพอใจเมื่อเห็นทั้งสองรีบทำตามคำสั่ง ก่อนจะหันไปทางแม่มนฝู กุมมืออวบหยาบกรำพร้อมกับเอ่ย “แม่นม ต่อไปห้ามท่านคุกเข่าคำนับข้าอีกนะเจ้าคะ” เมื่อเห็นอีกฝ่ายทำหน้าสงสัยจึงกล่าวต่อ

“ท่านเลี้ยวเข้ามา พูดไปแล้วก็เหมือนเป็นแม่ของข้าอีกคน จะให้ท่านทำเช่นนั้นได้อย่างไร เดี่ยวข้าได้อายุสั้นกันพอดี ท่านว่าจริงหรือไม่” ก็คนไทยถือเรื่องนี้จะตาย จะให้ทำเป็นไม่สนใจยอมเป็นไปไม่ได้

“คุณหนู คุณหนูของป่าว ฮือๆ” ถ้อยคำของคุณหนูที่นั่งทั้งรักและ

เหตุรุนแรงกว่าลูก ทำเอาแม่ผมพล่อยโฮออกมาด้วยความตื่นตันใจ สองมือกุมมือบางมาแนบแก้มของตนที่เต็มไปด้วยหยาดน้ำตาพลางพรีเรียกคุณหนูๆ ไม่หยุด

“ที่ผ่านมามีได้ทำผิดต่อท่านมากมายนัก ท่านจะอภัยให้ข้าได้หรือไม่” น้ำเสียงอ่อนโยนมากขึ้นยามกล่าวประโยคต่อมา มือเรียวข้างที่วางยื่นมาเช็ดน้ำตาให้แม่ผมของนางอย่างแผ่วเบาและนุ่มนวล

“คุณหนู...” แม่ผมผูกกล่าวอะไรไม่ออก ได้แต่พยักหน้าถี่รัว ดวงตาพราวด้วยหยาดน้ำตา มองภาพใบหน้างดงามไม่ค่อยชัด นางไม่เคยโกรธหรือเกลียดคุณหนูของนางเลย แม้ในอดีตนางจะถูกกระทำมากเพียงใดก็ตาม

“ขอบคุณท่านมาก” สองแขนโอบกอดร่างอวของแม่ผมที่ยังสะอื้นให้ไม่ยอมหยุด ขณะที่สองมือลูบหลังเบาๆ อย่างปลอบโยน

หญิงสาวหันมาเรียกสองพี่น้องที่ยืนน้ำตาคลอพลางกุมมือตัวเองอยู่ด้านข้าง “เสี่ยวอ้อ เสี่ยวσύ”

“จะ...เจ้าค่ะคุณหนู” ทั้งสองขานรับแทบจะพร้อมกัน ชยับเข้ามาขึ้นใกล้ๆ แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งตกใจเมื่อมือหยาบของตนถูกเกาะกุมด้วยมือนุ่มน้มของคุณหนูซึ่งนั่งอยู่

“ข้าขอบใจและขอโทษที่พวกเจ้าต้องมาลำบากเพราะข้า ทั้งยังไม่คิดทอดทิ้งข้า ต่อไปนี้ข้าจะดูแลพวกเจ้าอย่างดี อย่าทิ้งข้าไปไหนจะได้หรือไม่” นางเงยหน้าสบตากับเสี่ยวอ้อก่อน แล้วจึงหันไปสบตากับเสี่ยวσύ เมื่อเห็นว่าทั้งคู่หน้าตาคลอ พร้อมกับพยักหน้าขึ้นลงถี่ๆ คล้ายลูกเจี๊ยบจิกกินอาหาร ก็อดยิ้มด้วยความเอ็นดูไม่ได้

“ขอบใจมาก ไปกันเถิด” กล่าวจบก็ลุกขึ้นเดินนำออกไปด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง แหม...ก็เป็นครั้งแรกที่นางได้ออกจากห้องหลังจากหายป่วยนี่นา

จากคำบอกเล่าของเสี่ยวอ้อ คฤหาสน์หลังนี้ใหญ่โตกว่าจวนขุนนางหลายจวน ทรัพย์สมบัติก็มีมาก ใช้ทั้งชาติก็ไม่หมด เป็นกำลังสำคัญที่คอยสนับสนุน

ยามที่แคว้นขาดแคลนกำลังทรัพย์ในการจัดซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์ ตลอดจนเสบียงอาหารยามเกิดภัยแล้ง จนได้รับป้ายพระราชทานว่า ‘เมตตาคารม’ ซึ่งนับเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลสูงสุด

ณ เรือนพิราบขาว ซึ่งเป็นเรือนหลักของคฤหาสน์สกุลชิง

“ท่านพ่อ วันนี้ลูกจะขอติดตามไปที่คอกสัตว์ของเราได้หรือไม่เจ้าคะ”

“หือ? ร้อยวันพันปีเจ้าไม่เคยอยากไป” ซิงหยวนแทบล้าลักน้ำชาหลังอาหารมือเข้าเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“ลูกไม่ไปสถานที่สกปรกเช่นนั้นเด็ดขาดเจ้าคะ!” ด้วยอยากให้นางได้เปิดหูเปิดตาและพักผ่อนบ้าง เพื่ออาการป่วยจะดีขึ้น แต่คำตอบของนางคราวนั้นก็ทำให้เขาเสียใจ และถอดใจจนไม่อยากบังคับหรือฝืนใจนางอีก

“นั่นสิ หลินเออร์ เจ้าเพ่งหายดี พักต่ออีกสองสามวันดีหรือไม่” ซิงฮูหยินไม่เห็นด้วย นางเกรงว่าบุตรีของตนจะล้มป่วยไปอีก

“ลูกรู้ว่าท่านพ่อท่านแม่เป็นห่วงลูก แต่ลูกไม่อยากจะปล่อยให้เสียเปล่าเหมือนที่ผ่านมาอีกแล้วเจ้าคะ โปรดเห็นใจลูกด้วยเถอะนะเจ้าคะ”

ซิงหยวนลู่เบรบางๆ ของตนอย่างใช้ความคิด แวบหนึ่งเขามองเห็นความเด็ดเดี่ยวและมุ่งมั่นในดวงตาของบุตรีอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน อีกทั้งหมออาวูโสได้ยืนยันหนักแน่นว่านางหายดีแล้ว ไม่มีสิ่งใดต้องห่วง

“แต่ว่า...”

“ได้ พ่ออนุญาต” ซิงหยวนชิงตัดบท ไม่ฟังคำทัดทานของฮูหยิน จึงโดนซิงฮูหยินสะบัดหน้าไล่ ไม่ยอมพุดจาด้วย

คอกสัตว์ของตระกูลชิงที่พ่อลูกพูดถึงอยู่ห่างจากเมืองหลวงฉางอันราวร้อยลี้⁷ เป็นคอกสัตว์ขนาดใหญ่ มีภูเขาล้อมรอบสามด้าน อีกด้านเป็นทางเข้าออกเพียงทางเดียว มีเวรยามแน่นหนาและรัดกุม ทั้งยังมีหอสังเกตการณ์

⁷ ลี้ เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีนโบราณ โดยที่ 1 ลี้ เท่ากับ 500 เมตร

หลายจุดเพื่อสอดส่องจากระยะไกลที่สูงกว่าระดับสายตาในจุดที่ล่อแหลมและเสี่ยงจะโดนปล้นชิงสินค้ำ ด้านหน้ามีเรือนหลังใหญ่เป็นที่พักอีกแห่งยามฉุกเฉินหรือยามเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง และใช้รับรองลูกค้าจากแดนไกล โดยมีเรือนคนงานหลังเล็กๆ น้อยๆ หลังที่สร้างติดขอบรั้วกระจายอยู่รอบๆ คอกเพื่อสะดวกในการดูแลสัตว์และยังเป็นยามรักษาการณ์อีกด้วย

คอกสัตว์ตระกูลสิงห์มีสัตว์มากมายหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยงจากต่างแคว้น สัตว์ป่าที่มีทั้งแบบทั่วไปและหายาก รวมทั้งสัตว์ป่าดุร้าย สัตว์เลี้ยงคลาน หรือแม้แต่สัตว์ปีก ซึ่งถูกแบ่งแยกชัดเจนและมีพื้นที่กว้างขวางเพียงพอ ซึ่งช่วยลดความเครียดของสัตว์ได้เป็นอย่างดี ลูกค้าในและนอกแคว้นยกให้เป็นคอกสัตว์ที่ใหญ่และดีที่สุดในสามภพ

ชิงหยวนต้องคอยตอบคำถามของบุตรในคราบบุรุษหน้าหวานที่เฝ้าเพียรถามตนไม่หยุดหย่อนตลอดการเดินทางราวหนึ่งชั่วยามด้วยใบหน้าแย้มยิ้ม

“อีกไกลหรือไม่เจ้าคะท่านพ่อ” ใบหน้าจิ้มลิ้มในชุดสีดำเช่นเดียวกับบิดาถามขึ้นเมื่อนั่งรถม้ามาได้ราวครึ่งชั่วยาม

“หือ? เจ้าเบื่อแล้วหรือ” ชิงหยวนย้อนถามบุตรที่นั่งอยู่ข้างๆ

“ไม่ใช่เจ้าค่ะ ลูกแค่อยากให้ออกเร็วๆ จะได้มีเวลาลำรวจคอกสัตว์ของเรานานขึ้นอีกหน่อย”

ชิงหยวนอมยิ้ม ไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก แต่รู้สึกเปี่ยมสุขที่เห็นบุตรเพียงคนเดียวเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น สดใส ร่าเริง และไร้ความเกรี้ยวกราด จนบ่าวไพร่เริ่มชื่นชอบและไม่หวาดกลัวดังก่อน

“เฮ้อ เมื่อยจัง เสียส่วย ขอน้ำหน่อย ไม่เอาน้ำชา”

เสี่ยวส่วยชะงักมือที่กำลังรินน้ำชาดอกจอร์ฮวา⁸ รีบเปลี่ยนเป็นรินน้ำธรรมดาให้คือนหนูที่เพิ่งกลับมาถึงเรือนหยกฟากี่ลวงเข้ายามไฮ้⁹ แล้ว ส่วนเสี่ยวอี้ก็รินน้ำผ้าชุบน้ำมาส่งให้คือนหนูเช็ดหน้าเพื่อคลายร้อน และรีบไปเตรียมน้ำอาบให้

คุณหนู นี่เป็นครั้งแรกที่คุณหนูออกไปข้างนอกโดยไร้สาวใช้ติดตาม

ขณะเดียวกันชิงสุหยินซึ่งนั่งมองสามีจิบน้ำชาคลายร้อนอยู่ข้างๆ ในเรือนพิราบขาว ก็อดที่จะถามขึ้นมาไม่ได้ “ท่านพี่ ข้าอยากคุยกับท่านเรื่อง หลินเอ๋อร์”

“เรื่องที่นางเปลี่ยนไปใช้หรือไม่”

ชิงสุหยินพยักหน้าก่อนจะเอ่ย “ใช่เจ้าค่ะ”

“แล้วไม่ดีหรือ นับแต่นี้คุณทาสย์ของเราคงมีเรื่องชวนตื่นเต้นไม่เว้นวัน เป็นแน่”

ชิงสุหยินมองสามีที่อมยิ้มน้อยๆ ด้วยความแปลกใจ เพราะสายตาสวยแต่เดี๋ยวก่อนเป็นนิมิตที่ถูกต้องแทนที่ด้วยความตื่นเต้นและมีชีวิตชีวาอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ทั้งช่วงนี้ยังสงสัยว่าสามีอารมณ์ดียิ่ง ไร้ร่องรอยความกังวล

ดูเอาเถิด ใบหน้าที่มักเคร่งเครียดและกังวลใจยามที่กิจการประสบปัญหา มาบัดนี้แม้จะประสบปัญหาแต่กลับไม่มีให้เห็น ช่างแปลกนัก เมื่อหันไปทางพ่อบ้านผู้ก็เห็นเขายืนก้มหน้าเงิบไม่ยอมสบตา จึงหันกลับมาจ้องผู้เป็นสามี ด้วยสายตาคาดคั้น

“เจ้าไม่ต้องกังวล หลินเอ๋อร์ไม่ได้ก่อเรื่องแต่อย่างใด เจ้าช่วยไปเตรียม น้ำอาบที่เถิด” ชิงหยวนหัวเราะเมื่อเห็นนางค้อนให้อย่างมีจริต จึงปล่อยให้นางคาดเดาเหตุการณ์เอง

⁸ ดอกจู้ร้อว คือดอกเบญจมาศ

⁹ ยามไฮ่ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น.

สาม

บุรุษนามเพ็ญอิงกับคู่หม้ายสุดร้าย

ล่วงเข้าวันที่สิบห้าซึ่งหลินยังคงติดตามบิดาไปคอกสัตว์เช่นเคย แม้ต้องตื่นแต่เช้ามืดและกลับตีกี้นทุกวันนางก็ไม่เคยบ่น กลับรู้สึกสนุก ด้วยมีสิ่งสารพัดมากมายให้นางได้ชื่นชม แต่วันนี้แตกต่างเพราะนางขอขี่ม้าเอง แทนการนั่งรถม้า ซึ่งชิงหยวนก็ตามใจนาง

“นายท่าน ม้าเตรียมพร้อมแล้วขอรับ” พ่อบ้านผู้พาร่างผอมบางเข้ามารายงานด้วยท่าทางนอบน้อม โดยมีบุรุษร่างสูงใหญ่กำยำ หน้าตาคมเข้มตามเข้ามาด้วย

ร่างสูงใหญ่ชำเลื่องมองนายหญิงและคุณหนูที่นั่งชนาบข้างนายท่าน ก่อนจะเลิกคิ้วมองใบหน้าจิ้มลิ้มด้วยความสงสัย เหตุใดนางจึงแต่งกายเยี่ยงบุรุษ ด้วยเพิ่งกลับมาถึงเมื่อวานนี้ยามค่ำจากการเป็นตัวแทนนายท่านไปติดต่อกับชายสัตรีต่างแคว้นเพราะคุณหนูล้มป่วย ทำให้เพ็ญอิงมิได้รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าแต่อย่างใด

ฝ่ายชิงหลินเองก็เลิกคิ้วมองบุรุษที่ยืนนั่งข้างๆ พ่อบ้านชราด้วยความสนใจ จากความทรงจำเขาคือเพ็ญอิง มีวรยุทธ์สูงส่งเทียบเท่าองค์รัชทายาทเป็นคนสนิทคอยคุ้มกันชิงหยวน รับใช้สกุลชิงมาเกือบสิบปี รูปร่างสูงใหญ่

ในชุดสีดำสนิท เรือนกายกำยำ หน้าตาคมเข้มดุจดั่งและเย็นชา ที่เอวมีดาบยาว
เหน็บอยู่ สายตาระแวดระวังภัยจนไร้ช่องโหว่ บารุขหน้าตายผู้ไม่ยินดียินร้าย
ในทุกสิ่ง โดยรวมก็ถือว่าหล่อแบบเถื่อนๆ นางสรุปในใจ

เฟิ่งอิงที่จับสายตาคู่หนึ่งได้ว่ากำลังมองตนอยู่ ยิ่งได้รู้ว่าเป็นผู้ใด ก็อด
ที่จะแปลกใจไม่ได้ ด้วยนับแต่เริ่มติดตามนายท่านด้วยวัยเกือบยี่สิบปี ยามนั้น
นางยังเป็นเพียงดรุณีน้อยวัยหกขวบ ใบหน้าจิ้มลิ้มคล้ายตุ๊กตา ผิวขาวผ่องราว
หิมะ บริสุทธ์และไร้เดียงสา ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปจากดรุณีน้อยไร้เดียงสา
กลับแปรเปลี่ยนเป็นดรุณีแรกรุ่งผู้งดงาม ทว่าแสนเย่อหยิ่ง ถือตัว เอาแต่ใจ
ทั้งยังโปรดปรานการทรมานสัตว์และบ่าวไพร่ ช่างเป็นคุณหนูที่ร้ายกาจยิ่งนัก

“ไปกันเถอะเฟิ่งอิง ท่านพอريبตามมานะเจ้าคะ” เมื่อเห็นบิดาไม่รีบร้อน
ชิงหลินจึงเดินไปคว้าแขนเฟิ่งอิงที่ยืนนิ่งอยู่ข้างพ่อบ้านผู้ กึ่งงู กึ่งลา ออกมา
เพราะร่างใหญ่มีอาการขัดขืนกลายๆ ท่ามกลางความตกใจของทุกคนโดยเฉพาะ
เฟิ่งอิง ด้วยรู้ว่าผู้ชายคนนี้ไม่ค่อยชอบชิงหลินนัก และชิงหลินเองก็มักจะมอง
เขาเหมือนตัวอะไรสักอย่าง แต่มีหรือที่นางจะสนใจ

“ข้าจะเปลี่ยนความอคติที่เจ้ามีต่อร่างนี้ให้ได้ คอยดู!”

“คุณหนู” เมื่อเฟิ่งอิงตั้งสติได้จึงหยุดเดินและส่งเสียงเรียก ใบหน้า
เรียบนิ่งก่อนไปทางเย็นชา ความประหลาดใจและความสงสัยฉายชัดในดวงตา
คมดุค่านั้น “นางเกลียดข้ามากไม่ใช่หรือ แล้วเหตุใดนางจึงทำเช่นนั้นเล่า”

“หือ? อะไรหรือ” ชิงหลินปล่อยมือ หมุนร่างบอบบางกลับมาเผชิญหน้า
กับบุรุษร่างสูงใหญ่ แล้วส่งยิ้มให้

เฟิ่งอิงที่ตอนแรกคิดจะตำหนิกลับเปลี่ยนใจ “ไม่มีอันใดขอรับ”

เมื่อได้ฟังคำตอบ นางก็เอียงคอมองเขา “ถ้าอย่างนั้นก็รีบไปเถิด” พูดจบ
ก็คว้าข้อมือเขาอีกครั้ง เพียงแต่ครานี้เฟิ่งอิงยอมโดยดี ไม่คิดจะขัดขืน จนนาง
ยังนึกแปลกใจว่าเหตุใดเขาจึงไม่พูดปฏิเสธ หรือจะเป็นเพราะความโล่งใจจาก
ดวงตาคู่หนึ่งของนาง?

ความคิดสะดุดลงเมื่อร่างบางหยุดเดินกะทันหัน ทำให้เขาหยุดตามแทบ

ไม่ทัน เมื่อเผยหน้าขึ้นจึงได้ทราบสาเหตุ แม่ทัพมู่หลังเหวิน? เพิ่งอิงฆมวดคิ้ว เมื่อรับรู้ถึงแรงบีบที่ข้อมือจากมือเล็กนุ่มนวล คาดตาไปว่านางคงตกใจมากทีเดียว เพิ่งอิงลอบถอนใจ สบตากับบุรุษที่จ้องอยู่ก่อนแล้วด้วยสีหน้าเรียบเฉยและเย็นชา กระนั้นยังทันเห็นแววตาคมที่ดำสนิทวูบไหว แม้เพียงครู่เดียว ก็กลับมาเย็นชาเช่นเดิม

ฝ่ายชิงหลินยืนตัวแข็งทื่อ ตากลมโตเบิกกว้าง ความคิดแวบแรกคือ... หล่อ ต่อมาก็...หล่อจริงๆ ให้ตื่นตาย ไม่เคยเห็นใครหล่อถูกใจแบบนี้มาก่อน คิ้ว ตา จมูก ปาก โอ้!...เลือดกำเดาจะไหล

มู่หลังเหวิน บุรุษร่างสูงอยู่ในชุดผ้าไหมเนื้อดีสีขาว คลุมทับด้วยเสื้อคลุมผ้าไหมสีน้ำเงินเข้มราคาแพง ปักลายเมฆาเคลื่อนไหวคล้อยดูหรูหรา ยิ่งเสริมให้สง่างามขึ้นสองส่วน ผมดำถูกเกล้าสูงเก็บเรียบร้อย บ่งบอกถึงนิสัยมีระเบียบวินัย รูปร่างดั่งเทพเซียนบนสวรรค์ สามารถสะกดหญิงสาวให้หลงใหลในคราแรกที่พบและอ่อนระทวยเมื่อสบนิยน์ตาคมกล้ำคู่นี

เขาสูงพอมๆ กับเพ็ງอิงแต่ร่างไม่หนาเท่า ดวงตาคมทรงเสน่ห์จ้องมองสตรีที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘คู่หม้าย’ เขม็ง ประหลาดใจกับกิริยาของนางยามนี้ สายตาของนางเหมือนเห็นคนแปลกหน้าที่ไม่เคยพานพบกันมาก่อน ไหนจะชุดบุรุษสีดำที่ไร้ลวดลายอีกเล่า นางคิดจะทำอะไร หรือสติเลอะเลือนไปแล้ว

“ไม่ช้า ข้าคงได้เป็นอิสระ?” ร่างสูงเอ่ยขึ้นลอยๆ เหยียดยิ้มที่มุมปาก สองมือกอดอก หลบตามองมือเล็กที่ยังจับแขนบุรุษอื่นต่อหน้าเขาโดยไม่มีที่ท่าว่าจะปล่อยก็ให้นึกดูแคลน นางช่างไม่สำรวมกิริยาและไร้ยางอายยิ่งนัก

“เอ่อ...ท่านแม่ทัพ” จางมู่หลงเอ่ยได้เพียงเท่านั้นด้วยจนคำพูด สกุลจางติดตามรับใช้สกุลมู่มาหลายชั่วอายุคน ภารกิจหลักคือคุ้มครองทายาทสกุลมู่ และจางมู่หลงยังเป็นถึงรองแม่ทัพภายใต้การนำทัพของแม่ทัพหนุ่มผู้นี้อีกด้วย บุรุษหน้าหวานคล้ายสตรีแต่กลับมีรูปร่างสูงใหญ่ งามอาจ โผงผางตรงไปตรงมา แถมยังค่อนข้างใจร้อน ช่างเป็นความขัดแย้งที่ลงตัวอย่างไม่น่าให้อภัย

“คุณหนู ท่านปล่อยมือก่อนดีหรือไม่” เพิ่งอิงก้มลงกระชับข้อมือ การ

กระทำที่เกลียดเกินงมนี่ทำให้ตัวเข้มหนาของแม่ทัพหนุ่มกระตุก จงใจหรือ

“อะ...อา...” ซิงหลินสะดุ้งจึงรีบปล่อยมือทันที แต่ยังคงจ้องมองบุรุษ
รูปงามตรงหน้าไม่วางตา เมื่อสบตาคมทรงเสน่ห์ชวนหลงใหลกลับทำให้นาง
รู้สึกโมโห เพราะมันไม่ใช่สายตาเอ็นดูหรือรักใคร่ แต่เป็นสายตาที่ฉายชัดถึง
ความเย้ยหยัน ดูแคลน และรังเกียจอย่างโจ่งแจ้ง

‘เจ้าช่างน่าสงสารเสียจริง’ รองแม่ทัพคิดพลางลอบถอนใจ

“การวะแม่ทัพผู้ รองแม่ทัพจาง” เฟิงอิงประสานมือทำความเคารพบุรุษ
ทั้งสอง

จางมู่หลงพยักหน้ารับการทักทายนั้นแล้วถ่มขึ้นแทนแม่ทัพของตน ซึ่ง
บัดนี้กำลังทำสงครามทางสายตากับคุณหนูซึ่งอย่างไม่มีใครคิดจะยอมแพ้
“เอ่อ...ท่านลุงชิ่งอยู่หรือไม่”

เฟิงอิงขยับตัวเตรียมจะตอบ

“เจ้า...ไม่คิดจะทักทายคำถามของเจ้าน้อยหรือ” แม่ทัพหนุ่มแทรกขึ้น
โดยเน้นคำว่า ‘คำถามของเจ้า’ กับสตรีตรงหน้า พร้อมทั้งส่งสายตาดำหนืออย่าง
ชัดเจน

“คำถามผู้ต่ำต้อยการวะท่านแม่ทัพ...เจ้าคะ” ใบหน้าจิ้มลิ้มเชิดขึ้นทันที
อย่างเย่อหยิ่งและไว้ตัว หลังจากค้อมกายทักทายร่างสูงอย่างเสียไม่ได้

คำถามผู้ต่ำต้อย? การวะท่านแม่ทัพ? ไม่ใช่หลินเอ๋อร์การวะพี่เหวิน?
นางเป็นอะไร สถิตีละอะเลือนไปแล้ว? จางมู่หลงอึ้งด้วยความประหลาดใจ เขา
ติดตามท่านแม่ทัพมานานหลายปี จึงพอทราบว่สตรีนางนี้ผูกใจรักทั้งหมดไว้
ที่ท่านแม่ทัพ ถึงขนาดวางอุบายใช้ยาปลุกกำหนดเพื่อเร่งรัดการแต่งงาน ทว่า
ท่านแม่ทัพรู้หมดสิ้น ชำยังนำเรื่องนี้มาบังคับให้ยกเลิกการเป็นคู่หมั้น ด้วย
ไม่ปรารถนาสูญหยินที่ร้ายกาจเช่นนั้น แต่นางกลับลืมนึกเสียก่อน และวันนี้
ท่านแม่ทัพก็มาเยี่ยมนางตามคำสั่งของนายท่านกับสูญหยิน และมาบีบให้นาง
บอกกล่าวยกเลิกการเป็นคู่หมั้นเสีย

เฟิงอิงยังคงยืนนิ่งอยู่ข้างหลังนาง แม้จะแปลกใจ แต่สีหน้าไม่

เปลี่ยนแปลง มีเพียงคิ้วหน้าที่เลิกขึ้นมองด้านหลังของนางอย่างพิจารณาและ
ใครรู้ว่านางจะทำสิ่งใด

“ท่านคงมาพบท่านพ่อ?” นางไม่ได้สนใจปฏิกริยาของคนรอบตัว ก่อน
จะหันไปเรียกบ่าวรับใช้ชายที่ทำงานอยู่บริเวณนั้น “นำทางแม่ทัพพู่ไปพบ
ท่านพ่อ”

“เชิญเจ้าค่ะ ท่านแม่ทัพ” นางผายมือให้อย่างมีจริต ใบหน้าจิ้มลิ้มไร้ซึ่ง
รอยยิ้ม ผิดไปจากทุกคราวที่ได้พบ นางมองตอบอีกฝ่ายอย่างไม่คิดจะหลบ

‘เฮอะ...ถ้าคิดว่าจะจ้อเหมือนเมื่อก่อนละก็ ผันไปเถิด นี่ชิงหลินคนใหม่
มาใช้ชิงหลินคนเดิมไม่’

ร่างสูงยืนกอดอกด้วยสีหน้าสงบนิ่ง แต่ภายในใจกำลังเดือดปุดๆ ด้วย
โทสะ นางไล่ข้าหรือ ช่างขวัญกล้า น่าตายนัก! ดวงตาคมทรงเสน่ห์สรีระติดกาล
ทอประกายวาวโรจน์และดุดัน จนชิงหลินต้องเป็นฝ่ายหลบสายตาสีเยง

“อ้าว หลานชาย มาแต่เช้าเช่นนี้มิอันใดหรือ” เสียงทักทายอย่างสนิทสนม
ของประมุขสกุลซึ่งทำให้สามบุรุษ หนึ่งในสตรี และหนึ่งบ่าวรับใช้หันไปมองแทบ
จะพร้อมกัน ก่อนที่บ่าวชายจะขอตัวเมื่อเห็นว่าตนไร้ประโยชน์แล้ว

“หลังเหวินคารวะท่านลุงหยวน”

ชิงหยวนชื่นชมกับท่วงท่าที่งามสง่าและความอ่อนน้อมถ่อมตนไม่ถือยศ
ถือตำแหน่งของแม่ทัพหนุ่มอนาคตไกลแห่งกองทัพแค้วนฉี ซึ่งเป็นบุตรชาย
คนโตของสหาย มู่หลิงพู่ อดีตแม่ทัพใหญ่ที่ฮ่องเต้ไ้ววางพระทัยจนได้รับจวน
พระราชทานผู้นี้ยิ่งนัก แต่น่าเสียดาย...ที่แม่ทัพหนุ่มไม่ได้มีใจเสนหาต่อบุตรี
ของตน ทว่าด้วยความสงสารบุตรีจึงไม่ได้เอ่ยปากยกเลิก ปล่อยให้เวลาล่วงมา
จนถึงบัดนี้

“ข้ายินยอมกระโดดลงกองเพลิงแห่งรักเจ้าค่ะท่านพ่อ” เพราะถ้อยคำ
หนักแน่นและดีริ้นของนางนั้นอย่างไร ทำให้เขาไม่กล้าเอ่ยปากเตือน ต้องมา
นั่งเจ็บปวดใจทุกคราวยามที่นึกถึง ด้วยนางเป็นบุตรีที่ตนรักและถนอมตั้ง
แก้วตาดวงใจ

“ตามสบายเถิดหลานชาย ไปคุยกันข้างในดีหรือไม่” ผู้อาวุโสกล่าวอย่างสนิทสนมด้วยคุ้นเคยมานาน และรู้ว่าแม่ทัพหนุ่มผู้นี้ไม่ใช่บุรุษเจ้ายศเจ้าอย่างโดยมีบุตรยี่หนำทำหน้าอง้ออยู่ข้างๆ

“เดี๋ยวเจ้าคะท่านพ่อ” เสียงใสกังวานทำให้บุรุษทั้งสี่ที่กำลังจะก้าวเท้าชะงักกึก หันมามองราวกับนัดหมายกัน และก็เป็นชิงหยวนที่เอื่อยขึ้น

“มีอันใดหรือ หลินเอ๋อร์”

“ท่านพ่อมีแขก เช่นนั้นวันนี้ให้ลูกไปกับเฟิงอิงไ้หรือไม่เจ้าคะ” พุดจบก็รู้สึกอึดอัดใจกับสายตาของบุรุษทั้งสี่ โดยเฉพาะสายตาคมกริบคู่หนึ่งที่มองราวกับจะอ่านความคิดของนางได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

เป็นอีกครั้งที่แม่ทัพหนุ่มต้องพยายามอดกลั้นโทสะ ซึ่งนางเป็นผู้สร้างอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีที่ท้าวจะหยุด นับแต่จับมือถือแขนบุรุษอื่น ประชดประชันด้วยถ้อยคำท่างเหิน เอ่ยไล่ด้วยไม่อยากสนทนากับตน ช้ายมนั้นยังทำกิริยาดั่งกุลสตรีไร้การอบรม นางช่าง...!

“ท่านลุง หากไม่เป็นการรบกวน ข้าขอไปเยี่ยมชมคอกสัตว์อันยิ่งใหญ่ของท่านด้วยได้หรือไม่”

คราวนี้ชิงหลินเป็นฝ่ายเ้มปากแน่นพร้อมกับถลึงตาใส่เขา ‘หน้าด้าน! เอ่ยปากไล่แล้วยังจะตื้ออีก’

พอเห็นนางถลึงตาใส่ มู่หฺงลิ่งเหวินกลับไม่ใส่ใจ ทั้งยังเลิกคิ้วและปรายตามองอีกฝ่ายอย่างท้าทาย เล่นเอาชิงหลินหมั่นไส้อยากจะกระโดดชวนหน้าหล่อเหลานั้นให้ละ

“ฮ่าๆ จะเป็นการรบกวนได้อย่างไร เจ้าคงนำม้ามา?” ผู้อาวุโสหัวเราะชอบใจ ก่อนจะถามในท้ายประโยค ทำเป็นไม่เห็นอาการฮึ่มๆ ใส่กันของสองหนุ่มสาว

“ขอรับ” มู่หฺงลิ่งเหวินหันไปตอบอย่างสุภาพ

“แต่ท่านพ่อ ลูกคิดว่าท่านแม่ทัพคงพุดเอาใจท่านไปอย่างนั้นเอง ความจริงท่านคงมีธุระที่ต้องไปทำใช้หรือไม่”

แม่ทัพหนุ่มสบตากลมโตของนางแล้วให้รู้สึกคันยุบยิบบริเวณอกซ้าย คล้ายมีมดนับพันนับหมื่นไต่อยู่ เขาหรีตามองนางอย่างพิจารณาเป็นคราแรก

ใบหน้าจิ้มลิ้มเล็กเพียงฝ่ามือ ริมฝีปากเล็กอวบอ้อมชมพระเรื่อน่าสัมผัส โดยเฉพาะดวงตากลมโตสีน้ำตาลเปลือกไม้ ยามนี้คล้ายพยัคฆ์ตัวน้อยที่ หัดข่มขวัญศัตรู ขณะที่ผิวของนางขาวราวหิมะในฤดูเหมันต์ แต่ไม่ขาวซีดเซ้น กาลก่อน รูปร่างบอบบางสมส่วนน่าทะนุถนอม แต่กลับแฝงความเย้ายวนอย่างเป็นธรรมชาติ ยามลมพัดก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ไม่รู้ว่าเป็นกลิ่นของบุปผาใด ไม่หนุ่จนอยากจะอาเจียนเช่นที่ผ่านมา

แม่ทัพหนุ่มสูดดมกลิ่นหอมนั้นเข้าเต็มปอด ใจเต้นแรงจนอดแปลกใจ ไม่ได้ ‘นี่ข้าเป็นอันใด’

“หลินเออร์ อย่าเสียมารยาท” ซิงหยวนตำหนิบุตรอย่างไม่จริงจังนัก

“ขอภัยเจ้าค่ะ” นางกล่าวขอโทษบิดาเสียงอ่อย

“หลินเออร์ เจ้าน้อยใจใช่หรือไม่ จึงได้เรียกพี่ห่างเหินเช่นนี้” น้ำเสียง คล้ายตัดพ้อฟุ้งรีนหู สร้างความประหลาดใจให้ผู้อยู่ในเหตุการณ์ยิ่งนัก แต่ ไม่ใช่กับซิงหลิน

ตากลมโตมองเขาอย่างหวาดระแวง ด้วยไม่เข้าใจว่าเขาจะมาไม่ไหน ‘เฮอะ! เส่เส่รังซัดๆ’

“ท่านพ่อ รีบไปกันเถิดเจ้าค่ะ เดี่ยวจะสาย” ซิงหลินสะบัดหน้าเมิน คำพูดของเขา เข้าไปกอดแขนออกด้ออันบิดาเสียงอ่อนเสียงหวาน ทั้งยังแอบทำปากเบ้ใส่เขาโดยที่บิดาไม่ทันสังเกต

‘มารดานางเถิด!’ มู่หลิงเหวินสบถในใจพลางขบกรามแน่น ด้วยไม่รู้ว่า จะจัดการสตรีจอมยั่วโหดผู้นี้อย่างไรจึงจะสาสม น่าตายนัก! แม่ทัพหนุ่ม พยายามข่มโหดที่พลุ่งพล่านจนเจียนจะระเบิดอย่างสุดฤทธิ์

‘ฮึ! สมน้ำหน้า เป็นอย่างไรละ รู้หรือยังว่าเวลาโดนเมินนั้นเป็นอย่างไร’ ซิงหลินยิ้มพอใจที่สุดท้ายสงครามประสาธตครั้งนี้ดูเหมือนนางจะเป็นฝ่ายชนะ

สี่

เฟสติกัสที่แสนอุกอาจ

ยามไฮ ณ จวนแม่ทัพไร้พ่าย

“ท่านแม่ทัพ” จางมู่หลงเดินเข้ามาในห้องหนังสือ

มู่หลงเหวินละสายตาจากแผนที่ เยหน้ามององค์รักษ์ของตนพร้อมกับ
พึงพนักเก้าอี้ “ได้ความว่าอย่างไร”

“หลังจากออกมาจากสกุลชิง ท่านชิงและคุณหนูซึ่งพร้อมด้วยผู้ติดตาม
อีกห้าคนก็มุ่งหน้าไปคอกสัตว์ของสกุลชิงทันที เพียงแต่ครานี้คุณหนูซึ่งขี่ม้า
ไปเอง ไม่ได้นั่งรถม้าเช่นเคยขอรับ” ด้วยมึนงงจนต้องยกเลิกการ
ไปเยือนคอกสัตว์ของสกุลชิง ช่างน่าเสียดายนัก เพราะจางมู่หลงเองก็ชื่นชอบ
ม้าเช่นเดียวกัน

“หือ? เซ่นั่นหรือ” น่าสงสัยจริงๆ เท่าที่รู้มานานี่ขี่ม้าไม่เป็นและเกลียด
กลั้วสัตว์ยิ่งนัก “ข้ารู้แล้ว เจ้าไปพักเถิด” เอย่จบก็โบกมือไล่อีกฝ่าย

“ขอรับ”

เมื่อจางมู่หลงจากไป ร่างสูงที่ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าต่างเฝ้าสองมือ
ไขหลัง ดวงตาคมทรงเสน่ห์เหม่อมองท้องฟ้าอย่างไร้จุดหมาย มุมปากยก
โค้งเป็นรอยยิ้มบางๆ อย่างเจ้าเล่ห์

จางมู่หลงหันไปมองเรือนที่จากมาพลาถอนใจแรงด้วยความเห็นใจแม่ทัพหนุ่มซึ่งมีฉายาว่า ‘แม่ทัพไร้พ่าย’ มีความสามารถทั้งขุนและบู๊ สตรีน้อยใหญ่ทั่วแคว้นต่างหลงใหลหมายปอง กลับถูกคู่หมายที่ตนชิงชิงหมางเหมินและเย็นซาใส่ อีกทั้งยังแสดงอาการไม่ยอมยกยู่ใกล้ต่อหน้าบุรุษอื่น ท่านแม่ทัพคงโมโหจนแทบคลั่งกระมังที่ถูกนางหักหน้า

‘อา...ดูเหมือนนางจะเปลี่ยนไปแล้ว’

ล่งเข้ายามจื่อ¹⁰ หลังเสร็จงานต่างๆ แล้ว เฟิงอิงก็ล้มตัวลงนอนแต่ กลับนอนไม่หลับ จึงเดินออกมารับลมภายในอุทยานสกุสซิง จนมาถึงกังริมสระบัว ร่างสูงชะงักเมื่อเห็นสตรีร่างเล็กในชุดสีขาวสะอาดตายืนเฝ้ามือโพล่หลังอยู่บนแผ่นไม้ที่ยื่นออกไปในสระบัว ผมยาวถูกปล่อย ทั้งยังไร้เครื่องประดับตกแต่ง ดวงหน้าน้อยๆ เหม่อมองจันทร์เต็มดวง ร่างสูงมองนางด้วยสายตาอานยากก่อนจะรีบสลัดอารมณ์บางอย่างออกไป

“คุณหนู ดึกแล้วไม่ควรรั้งอยู่ที่นี่นาน”

ร่างเล็กที่อยู่ในวงค์สะดุ้งตกใจ รีบร้อนหันมาจนทำสะดุดกับแผ่นไม้ ทำท่าจะหงายหลังตกสระบัว “อะ...ว้าย...แม่!” นางเปลือยทวนออกมาเสียงดัง

“คุณหนู เป็นอันใดหรือไม่ขอรับ”

เสียงแหบพร่าของเฟิงอิงทำให้ซิงหลินได้สติ จึงเงยหน้าจ้มลิ้มขึ้นมอง แล้วต้องชะงักหน้าแดง เมื่อเห็นว่าตนตกอยู่ในอ้อมแขนแข็งแรงของร่างใหญ่ “ข้าไม่เป็นไร ขอขอบคุณท่านมาก” มือน้อยผล็อกจากเขาเบาๆ พลังกัมหน้ำต่ำ

“ล่งเกินคุณหนูแล้ว ขออภัยขอรับ” เฟิงอิงรีบปล่อยร่างบางด้วยเกรงว่านางจะเสื่อมเสียชื่อเสียง หากบ่าวไพร่มาเห็น

“ล่งเกินอะไรกัน อย่าคิดมากเกินไป ท่านช่วยข้าไว้ต่างหาก สะ...ฮัดเซ่ย์” อากาศที่เย็นลงทำให้ซิงหลินจามออกมา เฟิงอิงจึงปลดผ้าคลุมของตน

¹⁰ ยามจื่อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 00.59 น.

ยื่นให้นาง

“ขอขอบคุณสำหรับผ้าคลุม ราตรีสวัสดิ์” กล่าวจบก็วิ่งกลับเรือนหันที่ปล่อยให้เพิงอิงยืนมองส่งจนร่างบางที่สวมผ้าคลุมตัวใหญ่หายไปจากคลองจักรขุ จึงหันกลับมามองพระจันทร์ด้วยสายตาล้ำลึก

หลายวันต่อมา

“คุณหนู บ่าวเตรียมลัมภาระเรียบร้อยแล้ว เชิญคุณหนูตรวจดูก่อนเจ้าคะ” เลี้ยวอีกรายงานเสียงใส

ซึ่งหลินผลจากตำรารวมสารพัดสัตว์อย่างเกียจคร้านด้วยไม่อยากจะจนสกุลมู่ นางรู้จากเลี้ยวอีว่าทุกๆ เดือนซึ่งหลินจะต้องไปเยือนจนเสนาบดีมู่เพื่อเตรียมความพร้อม เมื่อแต่งเข้าสู่สกุลมู่แล้วจะได้ไม่ต้องมาเริ่มนับหนึ่งใหม่นั้นคือเหตุผลของผู้ใหญ่ทั้งสองตระกูล แต่ความจริงเพื่อให้ซึ่งหลินได้มีโอกาสใกล้ชิดมู่หลังเหวินที่เอาแต่บ่ย์เบี่ยงนางมาตลอดหลายปี

“ยกเลิกได้หรือไม่” หญิงสาวเอ่ยถามทั้งๆ ที่รู้คำตอบ

“ทำเช่นนั้นไม่ได้” ซึ่งฮูหยินตอบพลางเดินเข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มตามด้วยบ่าวรับใช้หญิงอีกสองคน

“ท่านแม่” ร่างเล็กลุกขึ้นโอบกอดเอวของมารดา ชบหาน้อยๆ กับออกอดอันราวเด็กน้อย “ลูกไม่อยากจะไป ไปแต่ละครั้งก็กินเวลาตั้งเจ็ดวัน ลูกคิดถึงท่านแม่เจ้าคะ”

“เจ้านี่ ทุกทีเห็นรีบร้อนอยากจะไป เหตุใดคราวนี้จึงอ้างว่าคิดถึงแม่กันเล่า” ซึ่งฮูหยินนอมยิ้ม ลูบผมบุตรด้วยความรักใคร่

“ก็ลูกเบื่อ ไม่อยากจะไปแล้วนี่เจ้าคะ” นางเปลือยท่าแก้มป้องกันมารดา จนซึ่งฮูหยินหยิกแก้มนั้นอย่างมันซึ้ง

“โอ๊ย! ท่านแม่ ลูกเจ็บนะเจ้าคะ” นางแก้งร้องเสียงดังทั้งที่ไม่ได้เจ็บมากอย่างที่แสดงออก ซึ่งฮูหยินที่รู้เท่าทันได้แต่ส่ายหน้าระอากับความเจ้าเล่ห์ของบุตร

“เตรียมการพร้อมแล้วหรือ” ซึ่งหยวนผู้เป็นบิดาเดินมียัมเข้ามาด้วย ท่วงท่าสง่างาม ตามติดด้วยเฟิงอิงคนสนิท ผู้ได้รับฉายาจากชิงหลินซึ่งแอบตั้งให้ว่าบุรุษหน้าเดียว เพราะไม่ว่าจะโกรธ โมโห ดีใจ หรือตื่นเต้น นางก็เห็นเขา ทำหน้านิ่งคล้ายหุ่นยนต์ ผู้คุ้มกันหนุ่มยืนคุ้มกันอยู่หน้าประตู แต่ก็เหลือบมองเข้ามาครั้งหนึ่งแล้วไม่สนใจอีก

“เจ้าคะท่านพ่อ แต่ว่าครั้งนี้ลูกไม่อยากไปเลย ยกเลิกได้หรือไม่เจ้าคะ” นางหันมาอ่อนนบิตาแทน ทั้งยังส่งสายตาวางวนดั่งกวางน้อยร้องขอชีวิต เห็นท่าที่จริงจังของบุตรีแล้วซึ่งหยวนก็อดที่จะแปลกใจไม่ได้ พอหันไปทางซุหยินของตนก็เห็นนางเพียงส่งยิ้ม พร้อมกับส่ายหน้าไม่ขอออกความเห็น

เขาหันมาถามบุตรี “เหตุผลคือ?”

“ลูกเพิ่งตระหนักว่าแม่ทัพไม่ปรารถนาในตัวลูก แต่เป็นลูกเองที่ดึงดูดตัวฉัน ไม่เคยใส่ใจในความหวังดีของท่านพ่อกับท่านแม่ที่พร่ำเตือนมาตลอด ลูกขออภัยนะเจ้าคะ” ซึ่งหลินกล่าวขอโทษทั้งสองคน “ลูกอยากยกเลิกสัญญาการเป็นคู่หมั้นของลูกกับแม่ทัพเจ้าคะ”

ทุกคนล้วนตกใจกับถ้อยคำเด็ดขาดและไร้เยื่อใยของชิงหลิน มีเพียงเฟิงอิงที่ยกมุกปากยิ้มอย่างนึกชื่นชมในความเด็ดเดี่ยวของนาง

“เจ้าคิดดีแล้วหรือหลินเออร์” ซึ่งหยวนถามย้ำเพื่อความแน่ใจ แม้จะตกใจในคราแรก ทว่าต่อมากลับพอใจและภูมิใจในความเด็ดเดี่ยวและจริงจังของบุตรี

“นั่นสิหลินเออร์ เจ้าจะไม่เสียใจภายหลังหรือ” ซึ่งซุหยินถามย้ำอีกครั้ง

“ลูกตัดสินใจแน่วแล้ว ไม่คิดเปลี่ยนใจแน่นอนเจ้าคะ”

“เอาเถิด พ่อจะจัดการเรื่องนี้เอง แต่กระนั้นยามรุ่งเจ้าต้องไปเยือนจวนเสนาบดีผู้ ตกลงตามนี้” ซึ่งหยวนสรุปพร้อมกับตบเข้าตัวเองผาดหนึ่ง

“เช่นนั้นก็ได้เจ้าคะ” ร่างเล็กทำหน้ามุ่ม

ซึ่งหยวนกับชิงซุหยินมองหน้ากัน ใบหน้าทั้งสองปรากฏร่องรอยความกังวลระคนยินดีโดยที่บุตรีมิได้ล่วงรู้

ยามเงิน

“คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู”

ชิงหลินวางถ้วยน้ำชาลงพลาถาม “มีอะไรหรือแม่หม”

“จวนเสนาบดีผู้ส่งรถม้ามารับคุณหนูแล้วเจ้าคะ ตอนนี้อยู่หน้าคฤหาสน์เจ้าคะ” นางบอกด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น คิ้วเรียวของคนพึ่งเล็กขึ้นเล็กน้อยด้วยความประหลาดใจ

“เช่นนั้นก็ดี จะได้ไม่ต้องพาคนไปเยอะ ไปเกิด ให้รอนานคงไม่ดี” ชิงหลินเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงและสีหน้าราบเรียบ ไม่ได้ยินดียินร้ายกับเรื่องที่แม่หมผู้เฒ่าแต่ประการใด ทำเอาคนมาแจ้งข่าวแปลกใจไม่น้อย

“มาแล้วหรือหลินเออร์” ชิงหยวนกวักมือเรียกบุตรีที่เดินเข้ามายังโถงรับแขก

“หลินเออร์การะท่านพ่อ ท่านแม่ รองแม่ทัพจางเจ้าคะ” ท้ายประโยคนางยกบทยักทายจางมู่หลง

รองแม่ทัพหนุ่มมีรูปช้ำประสาณมือพร้อมเอ่ยอย่างสุภาพ เพราะนางเคยเรียกตนว่า ‘มู่หลง’ มาก่อนที่จะได้เป็นรองแม่ทัพ “มิกำลัง คุณหนูให้เกียรติเกินไปแล้ว โปรดเรียกมู่หลงเช่นเดิมเถิด”

“เช่นนั้นข้าขอเรียกท่านว่าพี่มู่หลงนะเจ้าคะ”

จางมู่หลงยืนอึ้งกับถ้อยคำเอาแต่ใจนั้น แต่ไม่ได้แสดงสีหน้าใดๆ ออกมา พลาถกล่าวเสียงเรียบตึงเดิม “ขอบคุณคุณหนูที่ให้เกียรติ”

ชิงหลินยิ้มตอบตามมารยาท ก่อนจะหันมากล่าวลาบิดา มารดา และแม่หมผู้ที่ไม่ได้ติดตามไปด้วย แล้วจึงหันมากล่าวกับจางมู่หลง “เช่นนั้นก็ออกเดินทางเถิดเจ้าคะ เตี่ยจะส่าย” กล่าวจบก็ออกเดินนำขบวน โดยมีเสี่ยวอี้ เสี่ยวส่วย และเฟิงอิงที่บิดาให้คอยคุ้มกันไปส่งที่จวนเสนาบดีมู่

คฤหาสน์สกุลชิงตั้งอยู่ในเมืองหลวงเช่นเดียวกับจวนเสนาบดีมู่ ใช้เวลาเดินทางราวหนึ่งชั่วยาม โดยต้องผ่านตลาดซึ่งอยู่ใกล้กับจวนเสนาบดีมู่

ราวห้าลิ้น การเดินทางเป็นไปอย่างราบรื่นจนเข้าเขตตลาด

ซึ่งหลินตื่นเต้นจนเกือบอาการไม่อยู่ นางเปิดม่านมองร้านค้าและบ้านเรือน
ใบหน้าจิ้มลิ้มฉีกยิ้มเต็มที่ ไม่สำรวจอย่างที่สตรีพึงกระทำ

“คุณหนู ระวังเจ้าค่ะ” เสียงอื้อเอ่ยเตือนก่อนจะถอนใจ คุณหนูของนาง
ช่างซุกซนเหลือเกิน แล้วหันไปส่งสายตารามเลี้ยวซ้ายที่เห็นดีเห็นงามไปกับ
คุณหนูด้วย

จางมู่หลงละจากหน้าขบวน ซี่มาเข้ามาเทียบด้านข้างรถม้าแล้วถามอย่าง
สุภาพ “คราวนี้คุณหนูจะแวะชมตลาดก่อนหรือไม่ขอรับ”

“ท่านลุงท่านป้ารออยู่ จะแวะซักช้าได้อย่างไร รีบไปเถิด”

จางมู่หลงเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะพยักหน้ารับรู้แล้วออก
เดินทางต่อ

จวนเสนาบดีมู่

“หลินเออร์คารวะท่านลุงมู่ ท่านป้ามู่เจ้าค่ะ” ซึ่งหลินยอบกายทักทาย
มู่หลิงฟู่ อดีตแม่ทัพใหญ่ที่ฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งให้เป็นเสนาบดีฝ่ายบู๊ กับหย่า-
ฮุยจื่อหรือมู่ฮุยฮิน

“ตามสบายเถิด” มู่หลิงฟู่กล่าวยิ้มๆ มองดูฮุยฮินของตนประคองเด็กสาว
ในชุดสีขาว ชายกระโปรงปักลายดอกเหมยสีแดงโดยรอบ ให้นั่งลงข้างๆ นาง
ด้วยสายตาอ่านยาก

ซึ่งหลินพอได้เห็นบิดามารดาของคู่หม้ายก็ให้นึกถึงสำนวนที่ว่า ‘ลูกไม้
หล่นไม่ไกลต้น’ ขึ้นมา พ่อแม่หล่อสวยอย่างนี้เอง ท่านแม่ทัพนั้นถึงได้หล่อ
ขนาดนั้น ดูแล้วอายุท่านลุงน่าจะพอๆ กับท่านพ่อ และท่านป้าเองก็น่าจะอายุ
เท่าๆ ท่านแม่ของซึ่งหลิน ซ้ำทั้งสองยังเป็นเพื่อนรักกัน นั่นสิ...เรือล่มในหนอง
เงินทองจะไปไหนเสีย

“เป็นเช่นไรบ้าง หายดีแล้วหรือ” มู่ฮุยฮินถามพลางลูบไล้ใบหน้าเนียน
ขาวที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนขณะมองตน

นางยิ้มหวานก่อนจะเอ่ย “หลินเออร์หายดีแล้วเจ้าคะ ขอบคุณท่านป้าที่ห่วงใย”

ทันใดนั้นก็มียิ่งเสียงเอะอะโวยวายและเสียงกรีดร้องดังมาจากด้านนอกจน

พ่อบ้านประจำตระกูลมู่ก่าวเร็วๆ เข้ามารายงานด้วยท่าทางตื่นตระหนกสุดขีด “นะ...นายท่าน แยกแล้วขอรับ คุณชายน้อย...คุณชายน้อย”

“เฟิงเออร์เป็นอันใด!” มู่หลิงฟู่ดูดลูกพรอดขึ้นพร้อมกับถามเสียงดัง “คะ...คุณชายน้อยตกลงไปในสระบัวขอรับ”

“เฟิงเออร์!” มู่ฮูหยินพอได้ยินก็ถึงกับอุทานด้วยความตื่นตระหนก ก่อนจะรีบรุดตามสามีไป โดยมีชิงหลินประคองพร้อมเอ่ยปลอบไปตลอดทาง เมื่อมาถึงเก๋งที่อยู่ริมสระบัวก็เห็นร่างเด็กน้อยนอนแน่นิ่ง ชูดสีขาวยืดงอ ไบหน้าที่คล้ายผู้เป็นพี่ชายหลายส่วนขาวซีด รอบๆ ร่างนั้นมีบ่าวชายหญิงหลายคนนั่งร้องไห้อยู่ มู่ฮูหยินแทบล้มทั้งยืนทันทีที่ได้เห็นสภาพบุตรชายคนเล็กอันเป็นที่รักยิ่ง

“ไปตามหมอมา! ถ้าลูกข้าเป็นอะไร พวกเจ้าอย่าหมายว่าจะมีชีวิตรอด!” เสียงทวาดดังลั่นไปทั่วบริเวณ

“นายท่าน ลมหายใจของคุณชายน้อย...” หนึ่งในสององครักษ์ของมู่หลิงฟู่รายงานผู้เป็นนายทันทีที่ละมือนอกจากไบน้าของคุณชายน้อย

มู่ฮูหยินถึงกับทรุดลงไปกองกับพื้นและปล่อยโฮออกมาอย่างไม่อายใคร

“ยังเจ้าคะ คุณชายน้อยยังไม่ตาย หัวใจยังเต้นอยู่ แม้จะเต้นแผ่วๆ ก็เถิด” ชิงหลินกล่าวด้วยเสียงที่ค่อนข้างดัง นางรีบเข้ามานั่งด้านข้าง กอดศีรษะแล้วเชยคางเด็กน้อยขึ้น สังเกตดูจึงรู้ว่าเด็กหยุดหายใจเสียแล้ว ไม่รอช้าก็รีบจับเด็กน้อยให้อ้าปากแล้วกดคางเบาๆ เพื่อดูว่ามีสิ่งแปลกปลอมอยู่ในลำคอหรือไม่ จากนั้นจึงช่วยเหลือน้อย่างเร่งด่วนด้วยการเป่าปากสองครั้ง สลับกับการนวดหัวใจสามสิบครั้ง

เพียงไม่นานเด็กน้อยก็เริ่มรู้สึกตัว เมื่อเห็นเด็กน้อยเริ่มหายใจเองได้

ชิงหลินจึงจัดให้เด็กน้อยนอนตะแคงเพื่อเปิดทางเดินหายใจ เฮ้อ! ค่อยยังชั่ว นางมีอาการหอบเล็กน้อย ก่อนจะสั่งให้หาผ้าหนาๆ มาห่มให้เด็กน้อย ท่ามกลาง สายตาทลายสลับคู่ที่มองนางอย่างโง่ม

“เฟิงเอ๋อร์ลูกแม่” มู่ฮุยหนักอดบุตรชายซึ่งถูกห่อด้วยผ้าผืนหนาไว้ทั้งที่ น้ำตานองหน้า

เด็กน้อยยกอดมารดาตอบพลางร้องไห้ “ท่านแม่ ชักลัวจังเลย ฮือๆๆ”

“พาคณชายน้อยไปที่เรือนใหญ่เร็วเข้า อย่าชักช้า!” มู่หลิงฟูรีบออก คำสั่งเมื่อเห็นอาการของบุตรชายคนเล็ก

หลังเหตุการณ์ลึกลับระทึกผ่านไป คุณชายน้อยมู่หลิงเฟิงก็ได้รับการรักษา อย่างดีจากหมอประจำตระกูล เนื่องจากเป็นเด็กสุขภาพดีจึงมีสิ่งใดน่าเป็นห่วง ส่วนชิงหลินก็ได้รับคำขอบคุณและความชื่นชมมากมายจากมู่หลิงฟูและมู่ฮุยหิน รวมถึงบ่าวรับใช้ภายในจวน นางเดินไปทางไหนก็พานพบแต่สายตาแห่งความ ชื่นชมและนับถือ ลืมการกระทำอันมิควรเสียสิ้นจนนางทำตัวไม่ถูก

ล่วงเข้ายามจื่อ ชิงหลินผวาตื่นเช่นทุกครั้ง ร่างเล็กลุกขึ้นนั่งปรับสายตา ในความมืด ยามนี้นางพักอยู่ในเรือนสายลมอันเป็นเรือนรับรองแขก อยู่ห่าง จากเรือนเมฆาของมู่หลิงเหวิน แม่ทัพหนุ่มราวครึ่งลิ่ ตั้งแต่เข้าจวนบัดนี้นางยัง ไม่ได้เห็นหน้าเขาเลย

“ท่านแม่ทัพติดภารกิจสำคัญ มีอาจะอยู่ต้อนรับได้ขอรับ” นี่คือการบอ กกล่าวจากจางมู่หลงเมื่อเช้านี้

นางไม่ได้สนใจหรือน้อยใจแต่อย่างใด ‘ฮึ! ใครแคร์กัน ดีเสียอีก จะได้ ไม่ต้องมานั่งปั้นหน้าเล่นละครตบตาคนอื่น’

เวลาที่นอนไม่หลับชิงหลินชอบออกมาเดินเล่น คืนนี้ก็เช่นกัน ร่างเล็ก เดินมาจนถึงกำแพงที่อยู่ริมสระในสวน ดวงตากกลมโตเหม่อมองท้องฟ้าที่ค่อนข้าง มืดด้วยความหงอยเหงา ก่อนจะพึมพำด้วยความคิดถึง “แม่จ๋า ดาคิดถึงแม่ เหลือเกิน...”

“ดึกตื่นเช่นนี้ เหตุใดจึงยังไม่นอน” เสียงทุ้มตืดห้วนของบุรุษดั่งขึ้นไกลๆ เป็นเหตุให้คนที่กำลังใจลอยสะดุ้งตกใจ จนหมุนตัวกลับมาปะทะกับร่างสูงในชุดขาวที่มายืนอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้เข้าอย่างจัง

“อู๊ย! ทะ...ท่านแม่ทัพ” ซิงหลินใช้สองมือเรียวยาวยันแผ่นอกของเขาไว้เพื่อให้มีช่องว่าง ใบหน้าจิ้มลิ้มแดงเรื่อด้วยความชัตเซ็น

“พี่เหวิน” ร่างสูงส่งเสียงพร่า สองแขนแข็งแรงโอบกอดเอวบางไว้ไม่ยอมปล่อย ก้มมองใบหน้าจิ้มลิ้มซึ่งสูงเพียงอกที่กำลังมองตน

นิ้วเรียวยาวของนางขมวดเข้าหากันเล็กน้อยคล้ายไม่เข้าใจ ดวงตากลมโศกฉายแววตื่นตระหนกแล้วแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดใจ ขณะที่มุมปากพลันยกขึ้นอย่างลึมตัว

“เจ้าเคยเรียกข้าว่าพี่เหวิน เหตุใดจึงเปลี่ยนเสียเล่า” ร่างสูงพูดพลางยื่นหน้าเข้ามาไกล้ ภายหลังจากคลายมือออกจากเอวบางแล้ว

ซิงหลินยังไม่ทันหายชนลูกก็ต้องตะลึงจนตัวแข็งทื่อทำอะไรไม่ถูกเมื่อเขายื่นหน้าเข้ามาไกล้

“ท่านคงไม่ได้มาหาข้าเพราะเรื่องนี้?” นางพยายามไม่ให้เสียงสั่น ก่อนจะเดินผ่านร่างสูงเข้ามาในแกงสีชาว อันตรายจริงๆ แม้จะยี่สิบเจ็ดแล้วแต่นางไม่เคยโดนจับหรืออยู่ไกล้ชายหนุ่มเช่นนี้บ่อยนัก จึงอดใจสั่นไม่ได้

“ข้าต้องขอใจเจ้าเรื่องเฟิงเอ๋อร์” เขากดเสียงต่ำเจือความไม่พอใจตอบกลับไป เหตุเพราะนางเมินคำพูดของเขา

“ข้าแค่ทำในสิ่งที่ข้าทำได้ อีกอย่าง ข้าได้รับคำขอบคุณจากท่านลุงมู่และท่านป้ามู่แล้ว ท่านไม่ต้องมาขอบคุณข้าอีกก็ได้เจ้าคะ” นางโต้กลับอย่างมีอารมณ์นิ่งๆ ด้วยคิดว่าเขาถูกบังคับมา

มู่หลิงเหวินขบกรามแน่น พยายามสะกดกลิ่นโทสะที่สตรีคนเดิมเป็นผู้ก่อขึ้นครั้งแรกครั้งเล่าอย่างยั้งยวด ก้าวฉับๆ เข้ามานั่งตรงข้ามนาง ดวงตาทรงเสน่ห์จับจ้องใบหน้าจิ้มลิ้มนิ่งนาน จนซิงหลินอึดอัด ต้องเสมือไปทางอื่นแทน

“เรื่องในอดีตหักล้างกันแล้ว เช่นนั้น...” ‘ข้าจะให้โอกาสเจ้าได้พิสูจน์ตัวเอง’ ถ้อยคำนั้นติดอยู่ในความคิด ไม่ได้พูดออกมาแต่อย่างใด

ซึ่งหลินค้อมศีรษะเล็กน้อย เข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการจะบอก นั่นคือเรื่องซึ่งหลินเคยวางยาปลุกกำหนดแต่ไม่สำเร็จ หักล้างกับเรื่องที่นางช่วยน้องชายของเขาเอาไว้ นั่นเอง “เอ่อ...ท่านแม่ทัพ”

“พี่เหวิน” มู่หฺงหลิงเหวินกัดฟันกล่าวพร้อมทั้งส่งสายตากดดัน จนนางต้องหลบกลืนน้ำลายด้วยความหวาดหวั่น

“เจ้าคะ พี่เหวิน” หญิงสาวผืนใจเรียกตามที่เขาต้องการเพราะไม่อยากทะเลาะด้วย

“มีอะไรหรือ...หลินเอ๋อร์” คำเรียกที่สนิทสนมทำให้นางรู้สึกขุ่นถูกระคนหม่นไปอย่างบอกไม่ถูก รวบรวมความกล้าสบตากับดวงตาทรงเสน่ห์ที่มองอยู่ก่อนแล้ว

“ข้าจะขอยกเลิกการเป็นคู่หมั้นกับท่าน ท่านว่าดีหรือไม่”

ถ้อยคำที่เปล่งออกมาจากริมฝีปากอวบอิ่มทำให้แม่ทัพหนุ่มชะงัก รอยยิ้มหายไปทันที ใบหน้าหล่อเหลาเครียดขึงและเย็นชาขึ้นจนดูน่ากลัว ดวงตากมดทรงเสน่ห์จ้องมองใบหน้าจิ้มลิ้มเซม็งและดูตันยิ่ง

น้ำเสียงหนักแน่นและสีหน้าจริงจังจากใบหน้าจิ้มลิ้มอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน อีกทั้งแววตารักใคร่ที่ตบแต่งที่มีให้ บัดนี้กลับไม่มีให้เห็นแม้สักเสี้ยว สิ่งที่สัมผัสได้จากดวงตากมดโตมิเพียงความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว และว่างเปล่าไร้ระลอกคลื่นแห่งเสน่ห์ เห็นแล้วชวนให้หุดหิดอารมณ์เสียยิ่งนัก

‘มารดาเจ้าเกิด!’ แม่ทัพหนุ่มสบถในใจ แรงโทสะทำให้เขลอปปล่อยจิตสังหารออกมา ทำเอาหญิงสาวหนาวเยือกไปถึงกระดูก ความกล้าที่พกมาเต็มเปี่ยมลดฮวบจนแทบไม่เหลือ

“ท่านพ่อท่านแม่ของข้าทราบเรื่องนี้แล้ว” แม้จะกลัวจนเหงื่อแตกพลั๊ก แต่ก็ยังคงกล่าวต่อโดยไม่มองหน้าเขา ยอมรับว่ากลัวเขาในตอนนั้นมาก แต่ก็คิดว่าตัวเองตัดสินใจถูกแล้ว

‘ขอโทษเกิดนะชิงหลิน ฉันคิดว่านี่เป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้ว’

“อ้อ แล้ว?” มู่หิ่งเหวินแค้นเสียงลอดไรฟันออกมาอย่างยากเย็น
 นาทาย! นาทายยิ่งนัก!

“ข้า...อยากรู้ว่าท่านจะบอกท่านลุงท่านป้าเอง หรือจะให้ข้าเป็นคนบอก”

“เมื่อถึงเวลาข้าจะพูดเอง ไม่ต้องลำบากเจ้า” แม้คิดว่าสิ่งที่นางทำนั้น
 ถูกต้องแล้วแต่ก็อดใจหายไม่ได้ เมื่อได้เห็นสายตาของเขา ถึงจะแค่แวบเดียว
 แต่มั่นึกข้างคล้ายสายตาของนางยามที่ได้รู้ว่าของสำคัญบางอย่างหายไป

‘เฮอะ...จะเป็นไปได้อย่างไร เขาเกลียดชิงหลินจะตาย’ คิดแล้วก็ลุกขึ้น
 ยืน

“ข้าทราบแล้ว เช่นนั้นข้าขอตัว อ๊ะ...อ้อ” ตากลมโตเบิกกว้างเมื่อถูก
 กระชากอย่างแรง ริมฝีปากอวบอ้อมถูกบดขยี้อย่างอุกอาจเอาแต่ใจ สองมือเล็ก
 ทั้งปลักทั้งทูปแผ่นอกกว้าง ทั้งด้นร่นชัดขึ้นเต็มกำลัง แต่ดูเหมือนจะไร้ผล
 เพราะร่างแกร่งยังยืนนิ่งไม่สะทกสะท้านสักนิด

ชิงหลินพยายามเบี่ยงหน้าหลบกลับถูกตริ่งท้ายหอยด้วยมือใหญ่แข็งแรง
 จนไม่อาจขยับได้ตั้งใจ ลื่นอุ่นร้อนหยอกเย้ายั่ววน ชักนางจนนางเคลิบเคลิ้ม
 และตอบสนองเขาอย่างไร้เดียงสา ยิ่งพาให้ใจแม่ทัพหนุ่มเตลิดจนแทบยั้ง
 ไม่อยู่ ร่างใหญ่บดเบียดแนบแน่นจนร่างเล็กแทบจะจมหายไปในร่างกายใหญ่
 แข็งแรงที่อัดแน่นด้วยมัดกล้ามเนื้อ นैनนานจนนางร้องประท้วงและทูปอกเขา
 แรงๆ ร่างใหญ่จึงยอมปล่อยด้วยความเสียดาย นางรีบโกยอากาศเข้าปอด
 แขนขาอ่อนแรงจนต้องพึ่งร่างใหญ่ไว้อย่างเลี่ยงไม่ได้

ยามนี้ในหัวของนางสาวโพลน คิดอะไรไม่ออกนอกจากคำว่า ‘เพิสต์คิส
 ของฉัน! เพิสต์คิสของฉัน!’ ข้าไปเข้ามา

ผิดกับแม่ทัพหนุ่มที่ยังคงโอบกอดร่างบางไว้แน่นไม่ยอมปล่อย คล้าย
 กลัวว่าหากปล่อยมือนางจะหายไป คิ้วหนาได้รูปขมวดมุ่น ด้วยไม่เคยสูญเสีย
 การควบคุมเช่นนี้มาก่อนแม้แต่ยามศึกสงคราม แล้วเพราะเหตุใดเพียงนางเอ่ย
 ปาก เขาก็ทนไม่ได้เสียแล้ว ‘ข้าควรดีใจ? แล้วความรู้สึกหงุดหงิดหน่วงๆ และ

ไม่พอใจที่อัดแน่นอยู่เต็มอก มันเป็นเพราะเหตุใดกัน'

“ทะ...ท่านแม่ทัพ” เสียงของจางมุ่หลงทำให้แม่ทัพหนุ่มรีบผละออกจาก
ร่างบางอย่างเสียดายระคนหงุดหงิดใจที่โดนขัดคอ

“มีเรื่องอันใด?”

จางมุ่หลงสะดุ้งใจหายวาบจนต้องลอบกลืนน้ำลายด้วยรู้ว่าท่านแม่ทัพ
กำลังมีโหระ

“...ข้าขอตัว” เสียงลั่นๆ ของสตรีที่อยู่ด้านหลังทำให้มุ่หลงเหวินหมุนกาย
กลับมาจะพุดบางสิ่งกับนาง แต่นางวิ่งออกไปโดยไม่ยอมมองหน้าเขา แม่ทัพ
หนุ่มได้แต่กำหมัดแน่นด้วยความหงุดหงิดใจ

“ท่านแม่ทัพ” จางมุ่หลงลองเสียงส่งเสียงเรียกอีกครั้ง

“ไปคุยกันที่ห้องทำงาน” แม้จะไม่พอใจ แต่เขาก็ตีว่าต้องเป็นเรื่อง
สำคัญยิ่ง จึงทำให้จางมุ่หลงกล้าเสียงมากจนใจตนอย่างไม่กลัวตายเช่นนี้
นัยน์ตาทรงเสน่ห์มองตามทิศทางที่นางเพิ่งจากไป ก่อนจะสาวเท้ามุ่งหน้าไป
เรือนพักของตนทันที

ห้า โอรสลักพาตัว?

ยามเช้า ณ ห้องอาหารเรือนแสงจันทร์ภายในจวนเสนาบดีมู่

ซึ่งหลินหมากินอาหารเช้าตามคำชวนเช่นทุกครั้งที่มาเยือน โดยมีมู่ฮุยหิ้น และคุณชายน้อยมู่หลิงเฟิงร่วมโต๊ะ ส่วนท่านลุงมู่และคู่หม้ายของนางไม่อยู่ ซึ่งนั่นทำให้นางโล่งอก บอกตามตรง...เรื่องผู้ขายนางยิ่งกว่าเด็กหัดเดินอีก แพนนะเคยมีกับเขาที่ไหน วันๆ เอาแต่วาดรูป เดินทางท่องเที่ยวเก็บข้อมูล ไปเรื่อย หลังจากเหตุการณ์จับสะท้านทรวงเมื่อคืน ถ้าไม่รู้สิก็รู้สาอะไรเลยนาง ก็คงเป็นพวกกามตายด้านแล้วละ

“หลินเอ๋อร์...หลินเอ๋อร์...” เสียงนุ่มนวลของมู่ฮุยหิ้นดังสติซิงหลินกลับมา

“เจ้าคะท่านป้า” นางขานรับเสียงหวาน

“เป็นอันไต่ไป นอนมิพหรือ” มู่ฮุยหิ้นเอ่ยถามอย่างห่วงใยเมื่อเห็น สีหน้าอิดโรยของอีกฝ่าย

“ขอบคุณท่านป้าที่ห่วงใย หลินเอ๋อร์สบายดีเจ้าคะ” หญิงสาวตอบกลับ ก่อนจะตามด้วยรอยยิ้ม จะบอกได้อย่างไรว่าเพราะลูกชายตัวดีของท่านนั้นแหละ ตาของนางจึงเหมือนหมีแพนด้าเช่นนี้

“พี่หลินเอ๋อร์ วันนี้ท่านช่วยเล่นเป็นเพื่อนข้าได้หรือไม่ขอรับ” มู่หลิงเฟิง

ที่นั่งอยู่ระหว่างมารดาของตนกับหญิงสาวถามพร้อมส่งสายต้อ่อนหวานจนยากที่จะปฏิเสธ

ผู้หญิงเฟิง เด็กชายวัยแปดขวบ แม้จะยังเด็กแต่ความคิดเกินตัว เดิมที่เขาไม่ค่อยชอบคำหมายของพี่ชายนัก ด้วยสัมผัสถึงกลิ่นอายความร้ายกาจและน่ากลัวจากนางได้ แต่ยามนี้กลิ่นอายที่ว่าไม่หลงเหลืออยู่เลย ทั้งนางยังช่วยชีวิตตนไว้ ทำให้เด็กน้อยนึกสนใจนางขึ้นมา ซึ่งการกระทำของเด็กน้อยอยู่ในสายตาของมารดาและพ่อบ้านใหญ่แซ่ซือ นามว่าผู่ บุรุษชราที่ไว้เครยาว

“เฟิงเออร์ อัยการบวมนาง” มุฮูหยินเอ๋ยปรามบุตรชายเสียงอ่อนโยน

“ไม่เป็นไรเจ้าคะท่านป้า ไปกันเถอะเฟิงเออร์”

มุฮูหยินมองทั้งสองคนเดินจับมือกันออกไปด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“ดูเหมือนคุณชายน้อยจะให้ความสนิทสนมแก่คุณหนูซิงมากนะขอรับ”

พ่อบ้านชื่อกล่าว

“ใช่ ข้ารู้สึกว่าการกระทำทาง คำพูดคำจา แม้จะดูขัดหูขัดตาต่างไปจากเดิม แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดข้ากลับชื่นชอบที่นางเป็นแบบนี้มากกว่า”

พ่อบ้านใหญ่พยักหน้าช้าๆ อย่างเห็นด้วย

ยามพลบค่ำ ณ เรือนพยัคฆ์

ผู้หญิงฟูกน้ำชาขึ้นจิบหลังมื้ออาหารผ่านไป ก่อนจะเอ่ยถามบุตรชายคนเล็กที่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่ข้างๆ ตน ด้วยรู้ดีว่าไม่มีการเรียนการสอนในวันนี้ “วันนี้เจ้าทำสิ่งใดบ้าง”

“ข้าอยู่กับพี่หลินเออร์ขอรับ นางสอนข้าหลายอย่าง ล้วนแต่เป็นสิ่งแปลกใหม่และไม่เคยทำมาก่อนทั้งสิ้น” เด็กน้อยบอกกล่าวบิดาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“หือ? นางสอนสิ่งใดหรือ” ผู้เป็นพ่อเลิกคิ้วขณะถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“ทนายปริศนาอะไรเอ่ยขอรับ” น้ำเสียงกระตือรือร้นและสีหน้าตื่นต้นของบุตรชายคนเล็กที่มักจะสงบเสงี่ยมเกินวัย ทำให้ผู้หญิงฟูกผู้เป็นบิดาประหลาดใจ

ยั้งนัก

“ทายปริศนา? อย่างไร”

มู่ฮุฮินอมยัม มองสามีกับบุตรชายพูดคุยโต้ตอบกันอย่างออกรสนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแก๊งที่อยู่ริมสระบัว ที่แรกนางไม่ได้เก็บเอามาใส่ใจและคิดว่าไม่นานเฟิงเอ๋อร์ของนางคงเบื่อหน่ายไปเอง เมื่อเวลาผ่านไปจนผลบค่านางจึงรู้ว่าที่นางคาดไว้นั้นผิดถนัด ไม่เพียงไม่เบื่อหน่าย เฟิงเอ๋อร์กลับติดหญิงสาวแจ จนนางเองยังแปลกใจและทิ้งในตัวหญิงสาวผู้นี้ ประการสำคัญหญิงสาวยังเป็นผู้มีพระคุณของเฟิงเอ๋อร์ ซึ่งนางไม่มีทางลืมเลือน และคิดว่าสะใภ้ใหญ่ของบุตรชายต้องเป็นชิงหลินเท่านั้น

หลังจากชิงหลินกลับมาถึงเรือนสายลมก็ล่วงเข้ายามไ้เย็น วันนี้นางทั้งเหนื่อยทั้งสนุก โดยที่ไม่เบื่อหน่ายเลยสักนิด เด็กน้อยคนนี้ไม่เพียงฉลาดเฉลียว ฝีมือการวาดรูปก็ไม่เลวเลยทีเดียว อาจเป็นเพราะได้อาจารย์ดี พอคิดถึงเรื่องที่ทำในวันนั้นก็อดยิ้มไม่ได้ แม้ตอนแรกเด็กน้อยจะไม่เข้าใจการเล่นทายปริศนาอะไรเลย แต่พอจับทางได้เด็กน้อยก็สามารถวิเคราะห์และตอบถูกถึงเก้าในสิบ นับว่าเป็นเด็กที่ฉลาดมากทีเดียว

เวลาเดียวกัน ณ โรงเตี๊ยมหรูแห่งหนึ่งในเมืองลั่วหยาง รองแม่ทัพ จางมู่หลงในชุดสีดำยืนสงบนิ่งมองแม่ทัพหนุ่มอ่านสารลับจากชายแดนด้วยสีหน้าที่ไม่อาจคาดเดาได้ โดยมีชายร่างใหญ่สองนายยืนเฝ้าอยู่หน้าประตู

“ท่านแม่ทัพ ดึกมากแล้ว ข้าว่าท่านรีบพักผ่อนเถิด”

มู่หลังเหวินแฉงหันมามองบุตรที่เป็นทั้งสหายและผู้ได้บังคับบัญชาของตนก่อนจะถามเสียงเรียบ “ยามใดแล้ว”

“ยามจื่อแล้วขอรับ” มู่หลังเหวินพยักหน้า “ข้ารู้แล้ว เจ้าไปพักได้”

ยามจื่อเป็นเวลาแห่งการพักผ่อน หลายชีวิตล้วนตกอยู่ในห้วงนิราสรวมถึงผู้ติดตามทั้งสามของมู่หลังเหวิน แต่แม่ทัพหนุ่มรูปงามไม่อาจข่มตาให้หลับได้ เมื่อทวนนึกถึงเรื่องราวเมื่อคืนวาน นางเป็นคู่หม้ายของเขาก็จริง แต่

ไม่ได้หมายความว่าเราจะล่องเกิณางเช่นนั้นได้ ยังไม่ทันจะได้กล่าวขอกัย กลับมีเรื่องด่วนจนต้องเร่งรีบเดินทางมาเมืองลั่วหยางทันที ไม่ทันได้บอกกล่าว ผู้ใด คิดแล้วก็รู้สึกผิดไม่น้อย มือหนาล้วงหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดตาออกมาจากอกเสื้อ สูดดมกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลายจนเผลอหลับหลับไปบนโต๊ะ

“เสี่ยวส่วย ผ้าเช็ดหน้าสีขาวของข้าอยู่ที่ใด” ซิงหลินถามหาผ้าเช็ดหน้า ผืนโปรตในเช้าวันต่อมา ก่อนจะต้องไปกินอาหารที่เรือนแสงจันทร์เช่นทุกวัน

“เอ...บ่าวจำได้ว่าใส่ไว้ในตะกร้าใบนี้เจ้าคะ” เสี่ยวส่วยรีบหาของที่คุณหนูต้องการ แต่กลับพบเพียงผ้าเช็ดหน้าสีอื่น

“แปลกยิ่งนัก” นางเพิ่มพากับตัวเอง เพราะจำได้ว่าคุณหนูชื่นชอบผืนนี้เป็นพิเศษ ตรงมุมปักคำว่า ‘หลิน’ และมีเพียงผืนเดียวที่นำมาครานี้ จึงวางไว้บนสุด “บ่าวจะไปหาช่างนอกเรือนก่อนนะเจ้าคะ เผื่อว่าจะปลิว...”

“ช่างเถิด นี่ใกล้เวลาอาหารแล้ว รีบไปกันดีกว่า” ซิงหลินยกมือห้าม เอื้ออ้อมมือไปหยิบผ้าเช็ดหน้าสีชมพูอ่อนมาเก็บไว้ในแขนเสื้อ แล้วเดินนำออกไปทันที

“วันนี้ต้องเรียนเขียนรูปกับอาจารย์หูเอ้าเทียนไชหรือไม่เฟิงเออร์”

“ขอรับท่านพ่อ เอ่อ...ท่านพ่อ ข้าขอให้พี่หลินเออร์เรียนเขียนรูปกับข้าด้วยได้หรือไม่ขอรับ” คุณชายน้อยมู่หลิงเฟิงส่งสายตาสงสัย

“ว่าอย่างไรหลินเออร์ เจ้าอยากเรียนร่วมกับเฟิงเออร์หรือไม่” เขาหันมาถามหญิงสาวที่นั่งถัดจากฮูหยินของตน

“ขอบคุณท่านลุงที่เมตตา เพียงแต่วันนี้หลินเออร์มีเรื่องที่ต้องเรียนให้ท่านลุงและท่านป้าทราบเจ้าคะ” ถ้อยคำนั้นทำให้ทั้งสามคนหันมามองนางอย่างสงสัย

“เรื่องอันใดหรือ” มู่หลิงฟูเลิกคิ้วข้างหนึ่ง

“ตอนนี้หลินเออร์กำลังศึกษาเล่าเรียนตำราจากท่านพ่อเกี่ยวกับกิจการ

ของตระกูลอยู่ จึงมีอาจอยู่ให้ครบตามกำหนดได้”

“ความหมายของเจ้าคือต้องการกลับคฤหาสน์ก่อนเวลา?” มู่หลิงฟูถามขึ้น

“เจ้าคะ ขอท่านลงกับท่านป้าอนุญาตด้วย” ซิงหลินลงไปในนั่งคุกเข่า
ก้มหน้ารอฟังคำตอบ

“ไม่ได้! ข้าไม่ยอม ท่านพ่อ” มู่หลิงฟูลงไปในนั่งคุกเข่าข้างๆ หญิงสาว
ส่งสายตาอ่อนหวานขอความเห็นใจจากผู้เป็นบิดาเต็มกำลัง

“เจ้าอยู่ต่ออีกสักวันสองวันมิได้หรือ” มู่ฮูหยินเอ่ยขึ้นบ้างเมื่อเห็น
บุตรชายถึงขนาดลงไปคุกเข่าเพื่อร้องนางไว้

“พวกเจ้าลุกขึ้นก่อนเถิด” มู่หลิงฟูถอนหายใจ สายตาเฉียบแหลมมอง
หญิงสาวที่นั่งก้มหน้าอย่างพิจารณา ในใจลึกๆ ไม่ได้ชื่นชอบนางเท่าใดนัก ด้วย
รู้ในทุกระเบาะที่บุตรชายคนโตบอกกล่าว และอยากยกเลิกสัญญาที่ตนกับสหาย
ได้ตกลงกันไว้ แต่ก็เหมือนน้ำท่วมปาก ไม่อาจกระทำดังตั้งใจ เรื่องที่นาง
ล้มปวยครั้งที่ผ่านๆ มา เขานั้นทราบดีว่าเป็นเพราะเหตุใด ทว่าก็เกลี้ยปิดหูปิดตา
ไม่รับรู้เพราะเห็นแก่ความเป็นสหายกัน

ยามที่นางมาเยือนสกุลมู่ มักจะถามถึงบุตรชายคนโตของตนบ่อยครั้ง
จนน่ารำคาญ และเจ้าบุตรชายตัวดีก็มักจะหลบเลี่ยงไม่ยอมกลับมาจวน โดย
อ้างว่าติดภารกิจ และคราวนี้ก็เช่นกัน หนีไปโดยไม่คิดจะบอกกล่าวตนเลย
ช่างน่าขันนัก

จะว่าไปครั้งนี้ออกจะแปลกอยู่สักหน่อยที่นางไม่ได้ถามถึง หรือแม้แต่
จะมองหากียังไม่ทำ เจ้าบุตรชายคนเล็กที่ไม่ชื่นชอบนางและมักจะหลบเลี่ยงนาง
กลับคลุกคลีอยู่กับนางไม่ยอมห่าง แล้วยังคุกเข่าอ่อนน้อมตนเพื่อร้องนางอีก

“อย่างที่ฮูหยินว่า อยู่ต่ออีกสักวันสองวันก็แล้วกัน เพื่อเฟิงเออร์ได้
หรือไม่”

ซิงหลินทำท่าจะปฏิเสธ แต่พอเห็นสายตาของเด็กน้อยที่จ้องมองอย่าง
คาดหวังก็ต้องกลืนคำพูดเหล่านั้นลงคอ

“หลินเออร์ทราบแล้วเจ้าคะ”

‘เฮ้อ! นี่ข้าต้องอยู่ต่ออีกหรือนี่ อยากกลับไปหาเจ้าไปเสียไวๆ จัง’

อาการลอบถอนใจของนางไม่ได้รอดสายตาเฉียบคมของมู่หลิงฟู่ที่ยกหน้าขึ้นจิบช้าๆ มองบุตรชายคนเล็กที่แสดงอาการยินดีออกนอกหน้า เดินอ้อมโต๊ะไปคว้าเมื่อนางแล้วเดินออกไปจนนางเสกလာไปข้างหน้าตามแรงดึงของบุตรชาย ท่ามกลางความตกใจของมู่ฮูหยินและบ่าวไพร่

ยามปกติมู่หลิงเฟิงจะเรียนเขียนรูปที่ห้องหนังสือ โดยมีหูเอ๋อเทียนเป็นอาจารย์ หลังจากหักท่ายกันเสร็จแล้ว ซึ่งหลินกั๊นมองบุรุษรูปงามในชุดสีขาวสะอาดตาไร้รอยปักใดๆ แต่ความงามของผ้าก็บ่งบอกถึงความหรูหราชัดเจน ผมถูกเกล้าขึ้นเพียงครึ่ง แล้วปล่อยอีกครั้งที่ยาวถึงกลางแผ่นหลังให้ต้องลมปลิวไปมา

‘ขุนพระ! หนุ่มหล่ออีกแล้ว แม่จะสู้ฮั้วตาแม่ทัพนั้นไม่ได้ก็เถิด’

“อาจารย์ นี่คือรูปของพี่หลินเอ๋อร์ที่เขียนไว้นานก่อนขอรับ” มู่หลิงเฟิงนำภาพส่งให้หูเอ๋อเทียน เมื่อหูเอ๋อเทียนได้เห็นก็มีท่าทีคล้ายตะลึง ตาเรียวเบิกกว้างก่อนจะขมวดคิ้วเข้าหากัน ความจริงรูปนี้เป็นความลับระหว่างนางกับเด็กน้อย แต่เด็กน้อยได้ขอเอาไว้ด้วยอยากให้อาจารย์ได้ชมรูปนี้

“เจ้า เจ้าใช้สิ่งใดวาด แล้วเหตุใดจึงเสมือนจริงได้ถึงเพียงนี้...น่าที่มาก ข้ามิเคยพบเห็นรูปพญานินทรีที่งดงามเช่นนี้มาก่อน” หูเอ๋อเทียนจับจ้องรูปขาวดำตรงหน้ามิว่างตา ปากก็พร่ำชื่นชมมิหยุดหย่อน

ซึ่งหลินกั๊นน้อยๆ ภูมิใจในผลงาน แต่พอเห็นเด็กน้อยยิ้มกว้างดวงตาเป็นประกายดังเป็นรูปของตัวเอง ก็ทำให้คิลปินสาวแทบกลืนหัวเราะไว้ไม่อยู่กับท่าทางน่าเอ็นดูนั้น

“ที่ใช้เขียนคือสิ่งนี้ขอรับ” มู่หลิงเฟิงหยิบแท่งสีดำขนาดเท่านิ้วก้อยมีผ้าหุ้มไว้ตลอดแท่ง ความยาวราวห้าซุน ปลายด้ามที่พ้นจากผ้าหุ้มมีลักษณะแหลมเล็ก

หูเอ๋อเทียนหยิบขึ้นมาแท่งหนึ่งแล้วพลิกไปมา คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันมากขึ้นจนเกิดรอยย่นตรงกลางระหว่างหัวคิ้วทั้งสองข้าง “นี่คือ?”

“ดินสอถ่านไม้ขอรับ ทำจากไม้เนื้อแข็งที่ผ่านการเผา นำมาเหลาให้กลม แล้วเอาเศษผ้าที่ทากาวแปะไว้มาพันโดยรอบเพื่อป้องกันไม่ให้มือเปื้อนขอรับ” เด็กน้อยอธิบายอย่างละเอียดไม่มีตกหล่นด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม

“ดินสอถ่านไม้? ข้าไม่เคยรู้มาก่อนว่าจะใช้เขียนรูปได้ เจ้าคิดเองหรือ” หูเอ้าเทียนถามเจ้าของรูป ด้วยแว่นหินนิยมิ์ให้พู่กันเขียนตัวอักษรและเขียนรูปเท่านั้น

“เป็นเหตุบังเอิญเสียมากกว่า เมื่อตอนไปตรวจบัญชีที่คอกสัตว์กับท่านพ่อ ข้าเห็นลูกคนงานนำถ่านมาขีดเขียนเล่นแทนพู่กัน ข้าเลยลองนำมาใช้ดูบ้าง แต่ใช้ว่าไม้ทุกชนิดจะใช้ได้ มีเพียงไม้ชนิดนี้เท่านั้นที่เป็นเช่นนั้นที่ต้องการ และก็เป็นเหมือนที่ท่านเห็นเจ้าค่ะ” ซิงหลินอธิบายด้วยน้ำเสียงติดตลกนิดๆ เมื่อคิดถึงเรื่องที่ทำให้โดนท่านแม่ดุเสียทุกครั้งทีกลับมาพร้อมรอยเประอะเปื้อนบนเสื้อผ้า

“แต่อาจารย์...ท่านต้องระวังนะขอรับ เพราะมันลบไม่ได้ และยังอาจทำให้ชุดของท่านเประอะเปื้อนโดยง่าย” มู่หลิงเฟิงเอ่ยเตือนด้วยความหวังดี เพราะประสบกับตนเองมาแล้วเมื่อวาน

แล้วการเรียนเขียนรูปก็เริ่มขึ้น หัวข้อในวันนี้คือรูปทิวทัศน์ในจินตนาการ แต่ที่พิเศษคือให้ใช้ดินสอถ่านไม้ของซิงหลิน และหูเอ้าเทียนก็ร่วมแสดงฝีมือในครั้งนี้ด้วย ทั้งสามแยกย้ายกันเลือกมุมที่ตัวเองชอบ โดยหันหลังให้กันและห้ามมองรูปของผู้อื่นจนกว่าการเขียนรูปจะเสร็จสิ้นลง ยามชื่อวันพุ่มเป็นกำหนดเวลาการตัดสิน

ช่วงเข้ายามโผล่¹¹ ณ เรือนสายลม

ขณะที่ทุกชีวิตในเรือนต่างหลับใหล ตรงหน้าต่างปรากฏเงาร่างของบุรุษผู้หนึ่งในชุดสีดำ ก่อนจะผลุบหายเข้าไปในห้องนอนของซิงหลินทางหน้าต่าง

¹¹ ยามโผล่ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 01.00 น. - 02.59 น.

“เจ้าประมาทเกินไปแล้ว” เสียงทุ้มท้าวแบบบุรุษพึมพำเบาๆ ก่อนจะนั่งลงข้างเตียงคู่หม้ายของตน ด้วยวรยุทธ์สูงส่ง ทุกย่างก้าวแผ่วเบาและเงียบเชียบ แม้แต่สาวใช้ทั้งสองก็ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่ามีผู้บุกรุก

หมู่หลังเหวี่ยงนั่งมองคู่หม้ายนั่ง รูปโฉมโฉมพรรณของนางจัดวางงดงามแต่ไม่ไฉ่ดังงามปานลุ่มเมืองลุ่มแคว้น ทรวดทรงอรชรอ่อนแอ่นและสมส่วนน่าทะนุถนอม โดยเฉพาะริมฝีปากนี้ ปลายนิ้วยื่นออกไปแตะริมฝีปากอวบอิมแผ่วเบา ความนุ่มนวลทำให้เขาต้องลอบกลืนน้ำลาย เลือดในกายพลุ่งพล่าน หมู่หลังเหวี่ยงชักมือกลับทันทีประหนึ่งต้องชงร่อน

อยู่ดีๆ คิ้วเข้มก็ขมวดเข้าหากัน แววตาวาวโรจน์ สองมือแกร่งกำแน่น จนเห็นเส้นเลือดปูดโปน ยามตระหนกถึงสาเหตุที่ทำให้ตนต้องรีบร้อนเดินทางจากเมืองลั่วหยางกลับมายังเมืองหลวง ถ้าไม่ใช่เพราะรายงานจากหนึ่งในสี่องค์รักษ์เงาฝีมือดีของตนที่ให้อภัยจับตาความเคลื่อนไหวของสตรีผู้นี้

หมู่หลังเหวี่ยงได้สารลับให้ตามหาตัวองค์รัชทายาทที่หายตัวไปที่เมืองลั่วหยาง แม่ทัพหนุ่มจึงเร่งออกเดินทางแทบจะทันที ก่อนไปก็แอบเข้ามาดูหน้านางที่อยู่ในห้วงนิทรา และฉวยหยิบผ้าเช็ดหน้าของนางติดมือไปด้วย

‘ข้ารู้สุดสำหรับปฏิบัติการกิจแทบไม่ได้หลับได้นอนเพื่อรีบกลับมาหาเจ้า แต่เจ้ากลับคิดหลบหนีข้า เจ้ามัน...’ ขณะที่แม่ทัพหนุ่มตัดพ้อลงในใจ ร่างเล็กที่นอนนิ่งเมื่อครู่กลับพลิกกายมาทางแม่ทัพหนุ่ม สองมือไขว่คว้าหาหมอนข้างทั้งที่ยังหลับตา คิ้วเรียวพลันขมวดเข้าหากัน

หมับ!

‘อืม...มือใครเหนียวใหญ่จัง มือ?...มือคนหรือ’ ซึ่งหลินลิ้มตาขึ้นในความมืด แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นร่างดำทะมึนนั่งอยู่ข้างเตียงและกำลังจ้องมองอยู่

‘พะ...ผีหลอก...’ นั่นคือสิ่งที่นางคิด

“พะ...พะ...อีก” และก่อนที่นางจะร้องออกมาเป็นคำ นึกแข็งแรงก็จิ้มลงไปที่ร่างเล็กสองครั้ง ทำให้นางเปล่งเสียงไม่ออก ช้ายังขยับตัวไม่ได้ ดวงตากกลมโตมองฝ่าความมืดพลันเบิกตากว้าง

‘มูหลังเหวิน? เขามาทำอะไรที่นี่’

มูหลังเหวินยกมูมปากยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ พลางโน้มใบหน้าลงตามลงมา ใกล้เสียจนสัมผัสได้ถึงไอร้อน ซิงหลินกลอกตาไปมา พยายามส่งสายตาดามลงมาว่าต้องการอะไร ก่อนที่ใบหน้าจิ้มลิ้มจะค่อยๆ เท่แดงเมื่อนึกถึงจูบเมื่อคืนนั้น ยังดีที่เป็นคืนเดือนมืดเลยมองไม่ค่อยเห็นเท่าไร

ซิงหลินยิ่งตกใจหนักขึ้นไปอีกจนต้องหลับตาปี สัมผัสอุ่นร้อนจากร่างแกร่งทำให้ใจของนางเต้นแรง เมื่อคลายความหวาดหวั่นแล้วจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น สบตากับดวงตาคมทรงเสน่ห์ที่มองอยู่ก่อนแล้ว ใบหน้าจิ้มลิ้มแสรังหันไปมองข้างหน้า เพราะไม่อยากให้เขารู้ว่านางกำลังหวั่นไหว

‘แต่ว่านะ...นี่มันที่ไหน เขาพานางออกมาจากจวนทำไม’

มูหลังเหวินพานางมาที่จวนแม่ทัพซึ่งอยู่ติดกับจวนเสนาบดีมู่เพียงกำแพงกัน โดยผ่านช่องทางลับเชื่อมต่อกับห้องนอนของตนที่มีเพียงตนเท่านั้น ที่รู้ เป็นที่ซึ่งไมอนุญาตให้สตรีนางใดเข้ามาวุ่นวาย แม่ทัพหนุ่มมวงร่างของนางลงบนเตียงอย่างนุ่มนวล รวากับนางเป็นหยกชิ้นดี ก่อนจะคลายจุดให้นางหนึ่งจุด

“อีก ท่านทำอะไรนะ แล้วพาข้ามาที่นี่ทำไม แล้วที่นี่ที่ไหน แล้ว...” นางยิ่งคำถามใส่เขามากมายทันทีที่ขยับปากได้

“เพราะเหตุใด” เสียงทุ้มต่ำว่าย้อนถามโดยไม่ใส่ใจกับคำถามของนาง

“เอ๊ะ!...เรื่องอะไรเจ้าคะ”

“กลับก่อนกำหนด” ในที่สุดแม่ทัพหนุ่มก็เอ่ยปากหลังจากที่นั่งนิ่งอยู่นาน ถ้าสังเกตดีๆ จะเห็นริ้วแดงจางๆ ตรงโหนกแก้มสาก

“อ้อ เรื่องนี้เอง ท่านน่าจะดีใจนะเจ้าคะ เพราะถึงอย่างไรท่านก็ไม่ได้เต็มใจกับการหมั้นหมายครั้งนี้อยู่แล้ว”

มูหลังเหวินไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขาทำเพียงมองนางนิ่งๆ

“ดังนั้นการที่ข้าจะอยู่ต่อหรือกลับก่อนก็คงไม่ใช่ปัญหา และไม่ได้ทำให้ท่านเสียหน้าแต่อย่างใด” ซิงหลินพูดต่อโดยไม่ได้ดูปฏิกิริยาของคนที่นั่งอยู่

บนเตียงข้างๆ นาง เลยไม่ได้เห็นใบหน้าที่เดี๋ยวดำเดี๋ยวแดง เดี่ยวเขียวสลับกันไปมาของเขา

เมื่อเห็นเขาเอาแต่เงียบก็คิดว่าเขาคงจะเห็นด้วยกับคำพูดของนาง ซึ่งถ้าเป็นอย่างที่คิดก็ถือว่าแผนการของนางประสบความสำเร็จไปขั้นหนึ่งแล้ว จึงเอ่ยต่อ “แต่ถ้าท่านกลัวเสียหน้า ท่านก็เรียนให้ท่านลูกกับท่านป้าทราบด้วยตัวเองเถิด หรือจะป่าวประกาศว่าข้าเป็นผู้ขอยกเลิกการเป็นคู่หมั้นเพราะมีใจให้ชายอื่น ข้าก็...อ้อๆ”

เส้นความอดทนขาดผิงทันทีเมื่อแม่ทัพหนุ่มได้ยินคำว่า ‘มีใจให้ชายอื่น’ มุ่หลังเหวียนปิดปากอวบอู๋ที่ข้างเจรจาเชือดเฉือนของนางด้วยริมฝีปากหนาอุ่นร้อนด้วยบันดาลโทสะ ซึ่งหลินไม่ทันระวังตัวแถมยังขยับตัวไม่ได้เพราะโดนสกัดจุด ที่ขยับได้มีเพียงริมฝีปากจึงพยายามปิดมั้นให้แน่น ไม่ให้เขาล้วงล้ำเข้ามาได้ แต่ก็ต้องสะดุ้งจนเปลือยปากเพราะฝ่ามือแกร่งข้างหนึ่งลูบไล้หน้าอกและออกแรงบีบเบาๆ ทำให้ลั่นหนาเข้ามาสำรวจได้โดยง่าย

ร่างใหญ่ทาบทับลงบนร่างเล็กที่นอนนิ่ง ฝ่ามือหนาลากไล่ไปตามเนื้อตัวของนางอย่างแผ่วเบาและถือสิทธิ์ เขาขบเม้มริมฝีปากนางจนบวมเ่อ ก่อนจะผละศิระออกเล็กน้อยเพื่อบมองนางที่หอบสะท้าน พร้อมกับกะพริบตามองเขาอย่างตื่นตระหนก แล้วก็ลงประกบปากอวบอู๋ซ้ำ เพียงแต่ครั้งนี้กลับนุ่มนวลอ่อนหวาน และไม่รุนแรงเอาแต่ใจ จนนางหลงมัวเมาไปกับความสุขที่เขามอบให้ชั่วขณะ

“อ้อๆ...อูด...ไ้อ้ออดเอ็ดเอ้าอะ” ซึ่งหลินประจักษ์โดยแสงร๊ิบน้ำตา

ได้ผล! มุ่หลังเหวียนชะงักเมื่อสัมผัสได้ถึงน้ำตาของสตรีที่ตนรังแกอยู่ เขาจึงรีบผละร่างออกมาทิ้งหอบหายใจถี่อยู่ข้างเตียง ปล่อยให้นางนอนตัวแข็งอยู่บนเตียงเหมือนเดิม

“ทั้งหมดล้วนเป็นความผิดเจ้า”

“หา! ไม่ขอโทษแล้วยังมีหน้ามาบอกว่าเป็นความผิดของข้า หน้าด้าน! หน้าด้าน! หน้าด้าน!” ซึ่งหลินโมโหมากจนหน้าแดงก่ำ นึกอยากจะกระโดดช่วน

หน้าหล่อๆ ที่ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นนัก

“ท่าน...ท่าน...ท่านนี่มัน...” นางเตรียมจะด่าเขา แต่ก็ต้องหุบปากจับเมื่อเขาโน้มหน้าลงมาใกล้พร้อมกับเท้าแขนข้างหนึ่งข้างศีรษะ

“เหตุใดไม่พูดต่อเล่า...หึๆ” สองสายตาประสานกันนิ่ง หนึ่งสายตาแพรวพราว หวานแยมและลือเลือน อีกหนึ่งสายตาเต็มไปด้วยความฉุนเฉียว ลับสน และประหลาดใจ

“...ท่านต้องการอะไรกันแน่” เมื่อระงับความฉุนเฉียวได้จึงเอ่ยปากถาม คล้ายจะเห็นดวงตาคมสว่างวาวแวบหนึ่งก่อนจะหายไป พร้อมกับร่างเกร่งที่ผละออกทำให้นางหายใจคล่องขึ้น

‘มันอะไรกันนักหนา เจอกันสามครั้งก็โดนจูบสามครั้ง เขาเกลียดชิงหลินไม่ใช่หรือ แล้วทำแบบนี้ทำไม’

“ข้าจะพาเจ้ากลับเรือน”

ร่างเล็กแทบหิวร้องออกมาเมื่อถูกอุ้มแนบออกแบบไม่มีปีมีขลุ่ย ทุกการกระทำของเขาช่างเอาแต่ใจ ไม่ถามความเห็นนางสักคำ ครั้นอยากจะต่อว่า เขาก็โดนโดนสัปดาห์อีกครั้ง เมื่อพูดไม่ได้ ขยับก็ไม่ได้ นางจึงได้แต่ถลึงตาใส่เขาด้วยความโกรธเคือง

รุ่งหลังเหวินหลินหุบตาคมลงมองนางในอ้อมกอดที่เฝ้ามปากแน่น ดวงตากลมโตเต็มไปด้วยความขุ่นเคือง มุมปากพลันยกขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ ขณะกระซิบวงแขนแน่นขึ้นกว่าเดิมแล้วโจนทะยานพาร่างเล็กกลับไปยังเรือนพักของนาง